

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זיג תשכח מפי זרעו

ספר זוהר התעוררות

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

מפתחות לזוהר התעוררות

- פרק א'..... א
- גודל מעלת תיקון חצות..... א
- פרק ב'..... ד
- מה יעשה האדם שאין בכוחו לקום בחצות..... ד
- כשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה..... ד
- "הבא להרגך השכם להרגו" - עד להרגו בעסק התורה שבחצות..... ה
- פרק ג'..... ו
- מי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות זוהר הקדוש..... ו
- פרק ד'..... ז
- מי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות..... ז
- בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו, וקולה ברמה נשמע..... ז
- ועל כולנה זכות לימוד הזה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו..... ח
- לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י..... ט
- פרק ה'..... ט
- החובה לבכות ולקונן על גלות השכינה..... ט
- בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות..... ט
- כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים..... ט
- והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני..... י
- כי הוא יתברך מתנהג עמנו מידה כנגד מידה..... י
- צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה..... יא
- באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים?... אין להם למה לחיות..... יא
- וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת..... יב
- פרק ו'..... יב
- כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש..... יב
- כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה..... יג
- גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, ללמדם האין צריכים לבקש על הגאולה..... יג
- התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה..... יד
- פרק ז'..... יד
- תיקון חצות הוא כל כך גדול עד כדי כך שהוא חשוב יותר מלימוד התורה..... יד
- כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים..... טו

כל אחד צריך לעשות תיקון חצות.....	יז
המגיד המלאך אמר: על השכינה, שהצער שלה הוא נורא.....	יח
פרק ט' - קב הישר (פרק צ"ג).....	יח
הכועס כאלו עובד עבודת כוכבים.....	יט
החיוב להתאבל על חרבן הבית וגלות השכינה, כביכול.....	יט
המצטער על גלות השכינה, זוכה לכתר תורה.....	כא
רבי אברהם גלגול של ירמיה הנביא.....	כא
דמות אשה בלבושים שחורים.....	כא
פרק י' (קב הישר פרק צד).....	כב
אם רגיל להתאבל על צער השכינה, ובא עליו צער, חס ושלום, יסבל המשא בלא חשש כב	
המתאבל על חרבן בית המקדש יזכה לראות בנחמת ישראל.....	כה
פרק י"א.....	כו
חלק ההנהגה של תיקון חצות.....	כו
פרק י"ב.....	כז
סדר תיקון חצות מאדמו"ר הזקן.....	כז
פרק י"ג - הלכות תיקון חצות מהבן איש חי.....	כח
זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית.....	כח
פרק יד.....	כט
בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום.....	כט
פרק טו.....	כט
תיקון רחל ותיקון לאה.....	כט
בכמה מקומות נוהגים לומר וידי קודם אמירת תיקון חצות.....	ל
אם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר.....	ל
כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום.....	לא
פרק טז.....	לא
ענין בין המצרים - לבכות בכייה ממש על חורבן הבית.....	לא
פרק יז.....	לא
תיקון חצות מציל מאסונות ומשמד רח"ל.....	לא
אמר את התיקון על התכריכים והיו ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו.....	לב
פרק י"ח.....	לג
כוח לומדי הזוהר.....	לג
בשתי שעות אלו נביא את המשיח!!!.....	לג
פרק י"ט.....	לד
כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה, כי גדול כחה לקרב הגאלה.....	לד
אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם.....	לו
פרק כ'.....	לז
הרמח"ל ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר בלי	
הפסק.....	לז

כשמשיח יבוא, אברכי כולל חצות הרשב"י וכל התומכים בהם יהיו הראשונים לקבל פני משיח
צדקנו.....לז
"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!".....לט

זוהר ההתעוררות

דיניו ומנהגיו בנגלה ובנסתר
"חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך"
התעוררות והתחזקות עם הלכות בענין קימת חצות

יקומו היהודים ויעשו תיקון חצות הלילה לעלוי שכנת עוננו ולתקנה בתיקוני הראויים.
הנה באנו עכשו בתקדמה זו לבאר קצת ממעלת הקמים בחצות הלילה לעסוק בתורה
ועבודה, לתקן התיקונים הראוי, ועל ידי זה להתדבק בח' ושכינתו, ביחודא שלים, בשם
כל ישראל, למען שמו באהבה.

פרק א'

גודל מעלת תיקון חצות

הנה נודע גודל המעלה ועת רצון של קימת חצות לילה ואמירת תיקון
חצות להשתתף בצער השכינה הקדושה כמבואר בזוה"ק בהפלגות
נוראות, צא ולמד מה שכתב השל"ה הק' בסידורו דברים מבהילים,
ומקורם בבכתי האר"י החי, וזה לשון האר"י הק' זיע"א בשער הכוונות,
"הקם בחצות לילה ליחד קוב"ה ושכינתיה אין קץ ותכלית לשכרו ואין
למעלה ממנו, ויהיה מכלל אותם צדיקים הגוזרים למטה ודבריהם
מתקיימים למעלה", עכל"ק. ומבואר בספרים הקדושים שהוא בדוק
ומנוסה להחיש ישועה אפילו בשינוי הטבע.

ומפורש יוצא מפי רשב"י הקדוש בזוה"ק (פרשת ויקרא), **מעלת הקם לעסוק**
בתורה בחצות הלילה וזה לשון הזוהר: (חלק ג' דף כ"ב ע"א) **זכא**
חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא... וחוטא דחסד

אֲתַמְשֵׁךְ עָלֶייהוּ, דְּמַהְהוּא חוּטָא אֲתַעֲטֹר בֵּר נָשׁ בְּעֵטְרָא דְּמַלְכָּא, וּמִנִּיהּ דְּחֻלִּין
עֲלָאִין וְתַתְּאִין, הוּא עָאל בְּכָל תַּרְעֵי מַלְכָּא, וְלִית מָאן דִּימְחֵי בִידוּי. וְאַפִּילוּ
בְּזַמְנָא דְּמֵאֲרִיהוֹן דְּדִינָא קִימִין לְמִידָן עֲלָמָא, לֹא דִינִין עָלֶיהָ דִּינָא. בְּגִין דְּהָא
אֲתַרְשִׁים בְּרִשִׁימוּ דְּמַלְכָּא, דְּאַשְׁתַּמּוּדְעָא דְּאִיהוּ מְהִיכְלָא דְּמַלְכָּא, וּבְגִין דָּא לֹא
דִינִין עָלֶיהָ דִּינָא. וְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָא, עכ"ל

בלשון הקודש: אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מִי שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּאוֹתוֹ זְמַן וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה...
וְחוּט שֶׁל חֶסֶד נִמְשָׁךְ עָלֵיהֶם, שֶׁמֵּאֲתוֹ חוּט מִתְעַטֵּר אָדָם בְּעֵטֶרֶת
הַמֶּלֶךְ, וּמִמֶּנּוּ פּוֹחֲדִים עֲלִיוֹנִים וְתַתְּוֹנִים. הוּא נִכְנָס לְכָל שְׁעֵי הַמֶּלֶךְ, וְאִין
מִי שֶׁיִּמְחָה בִּידוּ. וְאַפִּלוּ בְּזַמַּן שֶׁבַעֲלֵי הַדִּין עוֹמְדִים לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, אִין
דְּנִים עָלָיו דִּין, מִשּׁוֹם שֶׁהָרִי נִרְשָׁם בְּרִשָּׁם שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שְׁנוּדַע שֶׁהוּא מְהִיכֵל
הַמֶּלֶךְ, וְלִכֵּן לֹא דְנִים עָלָיו דִּין. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים, עכ"ל.

רואים כֵּאֵן כִּמָּה הַזּוֹהֵר מִשְׁבַּח אֶת מַעֲלַת הַקֵּם בַּחצוֹת הַלַּיְלָה, שֶׁהוּא
נַעֲשֶׂה בִּזְהָ כִּמוֹ הַצַּדִּיקִים הַגְּמוּרִים וּמִמֶּנּוּ פּוֹחֲדִים הָעֲלִיוֹנִים
וְהַתַּתְּוֹנִים וְאִין מִי שֶׁיִּמְחָה בִּידוּ, כִּי נִרְשָׁם בַּחֲתוּם הַמֶּלֶךְ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. – וְיִסּוּד הָעֲנִין מִבּוֹאֵר בְּכַתְבֵי הַבַּעַשׁ"ט הַק' זִיע"א כִּי הֲלֹא כָל הַצִּרוֹת
וְהָרַעוֹת שׁוֹרְשָׁם הוּא בַּצֶּעַר הַשְׁכִּינָה הַקְדוּשָׁה, וְלִכֵּן כֹּאשֶׁר מִתְאַבְּלִים
וּמִבְּכִים עַל שׁוֹרֵשׁ הָעֲנִין דִּהֵינּוּ צֶעַר הַשְׁכִּינָה, מִתְקַנִּים מִמִּילָא כָּל הָעֲנִינִים
וּמִשְׁתַּלְשֵׁל הַשַּׁפַּע לְהַיּוֹשֵׁעַ בְּכָל הַיְּשׁוּעוֹת.

אומר הנביא (ירמיה פרק י"ג י"ז) "בְּמִסְתָּרִים תִּבְכֶּה נַפְשִׁי מִפְּנֵי גֹהַ וְדָמַעַ תִּדְמַעַ
וְתִרְדַּע עֵינַי דִּמְעָה כִּי נִשְׁפָּה עֶדֶר ה'". וּדְרָשׁוּ חֲזוֹ"ל (חגיגה דף ה' ע"ב): אָמַר
רַב שְׁמוּאֵל בֶּר אֵינִיא מִשְׁמִיָּה דְּרַב מִקּוּם יֵשׁ לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִסְתָּרִים
שְׁמוּ, מֵאִי מִפְּנֵי גֹהַ, אָמַר רַב שְׁמוּאֵל בֶּר יִצְחָק, מִפְּנֵי גְאוּוֹתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל
שֶׁנִּיטְלָה מֵהֶם וְנִתְּנָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, רַב שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי אָמַר מִפְּנֵי גְאוּוֹתָהּ
שֶׁל מַלְכוּת שָׁמַיִם שֶׁנִּטְלָה, עכ"ל. וְכַתּוּב בַּזּוֹהַר"ק (חֶלֶק ב דף מ"ו ע"א, וּבֵאֲדָרָא) כָּל
הַלּוּמֵד אַחֵר חֲצוֹת לַיְלָה הַקְּב"ה מִשְׁקִיט אֶת הַמַּלְאָכִים וְכוֹלֵם מִקְשִׁיבִים
לְקוּלוֹ, וְזֶה לְשׁוֹן הַזּוֹהֵר הַקְדוּשׁ: אֲבָל בַּפְּלָגוֹת לַיְלִיא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עָאל
בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע אִם צַדִּיקָא, וְכַדִּין בְּעִי לִיָּה לְבֹר נֵשׁ לְמִיקָם וּלְמַלְעֵי
בְּאוּרִיתָא, וְהָא אֲתַמַּר דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל צַדִּיקָא דְּבִגְנִיתָא דְּעֵדֶן כְּלָהוּ
צִיִּיתִין לְקַלְיָה, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ח' י"ג)^א הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים חֲבָרִים

מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי. והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחא ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): **"היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני"**, ראשי תיבות ח'בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה. - [ושם נתבאר בזוהר הקדוש על הפסוק (שמות פרק ב' ו') **"וַתַּחַמַּח וַתִּרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נֶעַר בֶּכֶה וַתַּחַמַּל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִלִּדֵּי הָעִבְרִים זֶה"**, שכאשר היהודי בוכה ושב בתשובה מיד חומלת עליו השכינה הקדושה, ומבטלת ממנו כל דינין קשין וכו', ומשפעת לו שפע טוב ורחמים, (ועיין עוד זוה"ק חלק ב' דף קס"ה ע"א²)] וכן נהגו יראי ה' בכל הדורות, וכנודע כי מרן החתם סופר זיע"א נהג בכל ליל שישי לערוך סדר תקון חצות עם כל בני ישיבתו.

יש לו לבקש רחמים לפני המלך העליון. אם כן, לא יתפלל תפלה כלל, ולא יקנס בעצב כלל, שהרי לא יכול לשמח את לבו ולהקנס לפניו בשמחה. מה התקון שיש לאדם הזה? אלא ודאי הרי שנינו, כל השוערים נקעלו ונסגרו, ושערי דמעות לא נסגרו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצב, וכל אותם הממנים על אותם השוערים, כלם משברים חתיכות קשות ומנעולים ומכניסים אותן דמעות, ואותה תפלה נקנסת לפני המלך הקדוש. (דף קס"ה ע"ב) ואז לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם, כמו שנאמר (ישעיה סג) **בְּכָל צָרָתָם לֹא (לו) צָר. תְּשׁוּקַת אוֹתוֹ הַעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְמִקּוֹם הַזֶּה, כְּזֹכֵר שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ תָּמִיד אֵל הַנִּקְבָּה. כְּשֶׁנִּכְנַס הַמֶּלֶךְ לְגִבְרִיה וּמוֹצֵא אוֹתָהּ בְּעֶצֶב, אִזּוּ כָּל מַה שֶׁהִיא רוֹצֶה, נִמְסָר בְּיָדָהּ, וְאוֹתוֹ אָדָם וְאוֹתָהּ תִּפְלָה לֹא חוֹזֶרֶת רִיקָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שְׂשׁוּפָךְ דְּמָעוֹת לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתְּפִלָּתוֹ, עכ"ל.**

של אחרים ויושבת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. חברים מקשיבים לקולך - מלאכי השרת חברי בני אלקים דוגמתך מקשיבים ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות. השמיעני - ואחר כך יקדישו הם שנאמר (איוב ל"ח) **בְּרֹן יַחַד כּוֹכְבֵי בָקָר אֱלוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאַחֵר כֵּךְ וִירִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹקִים.**

ב. זוהר חלק דף קס"ה ע"א וע"ב: בלשון הקודש: וְעָלְזוּ לִפְנֵיו. לא כתוב מלפניו, אלא לפניו, שהרי אין מי שיידע בו כלום. אבל לפניו, מי שנקנס אצל הרקיע הזה, צריך להקנס בשמחה ולא בעצב כלל, משום שהרקיע הזה גורם, ששם לא שורה עצב ורגז כלל, שהרי שם הכל בשמחה. ועל זה, כהן גדול שעומד לפניו לא היה נכנס לבית הקדש - רק בשמחה ולהראות שמחה, שהרי המקום גורם. ועל זה כתוב (תהלים ק) **עֲבַדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה. שֶׁהִי צָרִיךְ שֶׁלֹּא לְהֵרָאוֹת בּוֹ עֶצֶב. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, מִי שֶׁהוּא בָּצֵעַר וְדָחַק, שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְשִׂמְחָה אֶת לְבוֹ, וּמִתּוֹךְ דְּחָקוֹ**

פרק ב'

מה יעשה האדם שאין בכוחו לקום בחצות

והנה בחולשת הדורות נתמעטו הלבבות, ואין איש שם על לב צער השכינה הקדושה, הנה יראה להשתדל לפחות פעם בחודש או בשבוע לקום בחצות ולערוך הסדר שסידר האר"י הקדוש, ועל כל פנים יתאמץ לקום בחצות באיזה לילה שיכול, ולהיות מכלל עבדי ה' וכמו שכתוב (תהילים פרק קל"ד א') "הִנֵּה בָּרַכּוּ אֶת יְדֹוֹד פֶּלַעַבְדֵי יְדֹוֹד הָעַמִּידִים בְּבֵית יְדֹוֹד בְּלִילוֹת" דייקא, ובאיזה לילה שאינו יכול יתאמץ על כל פנים לקום איזו שעה לפני עמוד השחר כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים פרק נ"ז ט') "עֹנֶה כְּבוֹדֵי עֹנֶה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֶעֱיֶרָ שְׁחָרִי", וכמו שנפסק בשולחן ערוך אורח חיים (סימן א סעיף א) "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר", וכתוב בכתבי האר"י כשקם קודם עלות השחר ומחבר לילה ויום בתורה אז ניצול מהקליפה שמתעוררת אז, (הנקראת עולת בהיפוך אותיות תול"ע, ומכניע אותה). וכן צוו תלמידי הבעל שם טוב זי"ע, מיד כשיתעורר משנתו כדי שלא יחזור ויישן, ירגיל את עצמו להתבונן מיד לפני מי הוא שוכב לפני מלך מלכים הקב"ה, כמו שכתוב, "הלא את השמים ואת הארץ אני מלא" וכו', ואילו היה שוכב לפני מלך בשר ודם היה מתחייב בנפשו וכו'. וטוב להרגיל עצמו לומר מיד שניעור נוסח זה: מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתי בחמלה. רבה אמונתך: ויצייר במחשבתו אותיות שמו בשילוב אותיות נשמה – כגון אם שמו יצחק נישצמחהק – ינצשחמקה – ובזה יגביר כח נשמתו ויצליח בעבודת ה', ובזה יזכור את ה' הנצב עליו ויקום בזריזות.

כשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה

וכתב השל"ה הקדוש – (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (שה"ש ח, יג), היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו'.

(תהלים קיט, סב), וכתוב (תהלים נז, ט), עורה כבודי וגו', ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוטרת מכמה שירות ותושבחות וכמה מיני תודה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה. וכשרואה אותה באותה התיקון הטוב, מַצִּיחַ לכתוב בספר, כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות, ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתר אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנזהר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב, יט), קומי רוני בלילה לראש אשמורות, וכתוב (ישעיה כו, ט), נפשי אויתיך בלילה. וצריך לזהר שלא יפסיק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

"הבא להרגך השכם להרגו" – עד להרגו בעסק התורה שבחצות

ו**כתב** הרי"ח הטוב בספרו בן איש חי פרשת וישלח (שנה ראשונה), וז"ל: ויאמר לו אלהים שמך יעקב, לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך, ויקרא את שמו ישראל, נ"ל בס"ד טעם ליתרון שם ישראל אשר נתן לו, והוא, כי ישראל הוא מספר, יעקב משה דוד, דשלשה צדיקים אלו צריכין להיות בחיבור אחד, כי הם בחינת ו"ה שבשם ברוך הוא, והיינו יעקב באות וא"ו וכן משה רבנו ע"ה, אלא שיעקב מלבר ומשה מלגאו, כנזכר בזוה"ק ובדברי רבינו האר"י ז"ל, ודוד הוא בחי' ה"א אחרונה, ולכן אמר לו השי"ת "ומלכים מחלצין יצאו" רמז לו על מרע"ה דכתיב ביה ויהי בישורון מלך, ועל דוד המלך ע"ה, שהוא ראש המלכים שזכה ונטל המלכות, ונרמזו שלשתם בשם ישראל, כי צריך לחבר אותיות ו"ה תמיד ביחד שלא יתפרדו חס ושלום, ולכן ישראל שיצאו נשמותיהם מן חיבור בחינת ו"ה, ג"כ זכו לשם זה של ישראל שנקראו בו, וגם להורות כי צריכין תמיד לעסוק בתורה לחבר אותיות ו"ה, ולכן צריך לעסוק בתורה ביום ובלילה כמו שכתוב "והגית בו יומם ולילה", כי היום הוא סוד וא"ו והלילה היא סוד ה"א, ולכן צריך להשתדל ג"כ לחבר היום והלילה בעסק התורה.

על כן מלבד שצריך לקום באשמורת כדי לעסוק בתורה בלילה, עוד צריך להזהר שיחבר סוף הלילה עם תחלת היום בעסק התורה כדי לעשות בזה חיבור ו"ה בשלימות: ולכן אמרו חכמינו ז"ל, הבא להרגך השכם להרגו, וכתבו חכמי המוסר דקאי על יצה"ר, שצריך האדם לקום באשמורת להרגו בעסק התורה שבחצות הנקרא לילה, שהוא מעולה יותר מעסק התורה בחצות הראשון הנקרא ליל, ואמרתי בזה, ליל"ה למפרע הוא ר"ת ה'בא ל'הרוג י'שכימו ל'הרגו, ואשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה, שיהיה ניעור באשמורת בכל לילה בחצות השני לעסוק בתורה, כי מועיל לימוד תורה בעת זה לכמה דברים, צא ולמד בזה"ק כמה הפליג בשבח ותועלת לימוד זה (עכ"ל הטהור).

פרק ג'

מי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות זוהר הקדוש

ועוד יכול לקיים העצה שסמכו עליה כל הפוסקים בדין יששכר וזבולון (שו"ע יו"ד סימן רמ"ו) דהיינו להחזיק מכספו את הקמים בחצות, וייחשב לו לצדקה כאילו עשאה בעצמו, וכן מובא בספר כף החיים (פלאג"י - סי' ג' סעיף ב') דמי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות. - וכן הוא בספר דמשק אליעזר וז"ל, החיוב מאד לכל אדם להתאמץ בכל יכולתו לקיים תקון חצות ומי שטרוד מאד בעסקי העולם ואי אפשר לקיימה, על כל פנים יראה להחזיק איזה בר אוריין שהוא יקיימה ויהא לו חלק בו. - ויתנה עם האברך, שמחויב ללמוד לכל הפחות 2 שעות זוהר הקדוש, כידוע מספר האדרא הקדוש, שמחצות הלילה ועד שתי שעות באשמורות הלילה, הוא זמן הכי מסוגל בשמים, בפרט ללימוד תורת הסוד. (ישעיה פרק נ"ו ב') "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וְכֵן אֶדְם יִחְזִיק בָּהּ", ומה טוב חלקו ונעים גורלו בעולם הבא, "עין לא ראתה אלו-הים זולתך", ובכך יזכה לכל אשר הבטיחו חז"ל הקדושים.

וכל אחד שיכול לעשות עסקת יששכר וזבולון, יעשה עם אברכים הקמים ללמוד בחצות זוהר הקדוש, ואם יכולים ילכו לקבר רחל לשפוך שיח ולעורר ישועת ישראל במקום קדוש ונורא, ושמה ילמדו זוהר הקדוש, שהוא תיקוני השכינה הכי גדול, ובזה מסייעים אותה ללקט הניצוצות הקדושים, ונגאלת מבור השבי, וכבר נקבע על ידי יעקב אבינו למקום

תפלה וישועה, (כמאחז"ל מד"ר וישלח וזוה"ק ויחי, וברש"י בפרשת ויחי), וכבר נודע מה שכתוב הגה"ק מברדיטשוב זיע"א בקדושת לוי (פרשת ויצא) כי קול עצום ונורא יוצא בכל עת שבאים להתפלל בקבר רחל, עכת"ד. ומי יוכל לשער גודל זכות וסגולת התפלה בקבר רחל, אשר בכל הדורות הייתה אבן שואבת לישועת הכלל והפרט, עד אשר הגר"א מוילנא זיע"א (בביאורו לתיקון"ז תיקון ו) כתב כי עיקר השארת השכינה בזמן הגלות היא בקבר רחל.

פרק ד'

מי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות

וכתב בכתבי האר"י שער הגלגולים הקדמה י"ז וז"ל: וכבר נתבאר, כי ס' רבוא פירושי התורה הם כלם כפי הפשט, וכנגדם באגדה, וכנגדם בקבלה וכו', הנרמזים בר"ת פרד"ס. לפי שאין נשמה מישראל שאינה כלולה מד' בחי' אלו. ואמנם יש נשמה שמשיגה שני מיני פירושים, ויש יותר ויותר. והנה נשמתו של מרע"ה היתה משגת כל ס' רבוא פירושים שבתורה, וכמ"ש רז"ל שידע אפילו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וטעם הדבר הוא, לפי שנשמתו היתה כוללת כל ס' רבוא נשמות ישראל, ולכן גם שאר חכמי ישראל ישיגו כ"כ פירושים בתורה, כפי בחי' הנשמות הנכללות בו... גם דע, כי האדם שאינו עוסק בתורה, פוגם בספירת התפארת, שבכל עולם מד' עולמות אבי"ע, כי התורה היא בת"ת שבכל עולם. האמנם יש בה ד' מדרגות וסימנם פרד"ס, והם, פ'שט, ר'מז, ד'רש, ס'וד. ומי שזכה לירד לעומק ארבעתם זוכה לסוף כל המעלות, ועליו נאמר יעשה למחכה לו. האמנם מי שלא רצה לעסוק אפילו בפשטי התורה והמקרא, פוגם בת"ת שבעשיה. ומי שלא רצה להביא ראיה לדבר, פוגם בת"ת שביצירה. ומי שלא עסק בדרשות התורה, פוגם בת"ת שבבריאה. ומי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות, עכ"ד.

בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו, וקולה ברמה נשמע

ועל כן כאשר במקום סגולה כזה נאספים בני עליה מופלגי תורה ויראה לקונן על צער השכינה באמירת תקון חצות ולאחר מכן שוקדים על תלמודם בטהרה ובעמלה של תורה עד אור הבוקר, בוודאי יעסקו בלימוד זוהר הקדוש ובתיקונים, שהם הם תיקוני השכינה הקדושה, כמו שכתב החיד"א שכל זמן שאדם לא מגלה את חלק התורה ששייך לו, ומחדש

חידושים שקיבלה נשמתו, התורה נמצאת בין הקליפות, וזה צער השכינה, ועל זה נאמר "אוי לנו מעלבונה של תורה", על כן בהתאחדות חברים בני עליה בלימוד זוהר הקדוש, בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו וגורמים נייחא לרוחא עילאה דילה, ובזו הזכות תקום ממקום מנוחתה וקולה ברמה נשמע רחל מבכה על בניה, לאמר, חזו בני חביבי המשליכים חשבונות רבים מהם, ומוסרים נפשם ואונם לעשות רצון קונם.

ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו והנה רבים עשו כן ועלתה בידם, לראות ישועות גלויות מעל לדרך הטבע, בזכות זה, כי חזי לצירופא הני זכותא רבוותא, זכות רחל אמנו וזכות סגולת חצות לילה, וזכות הצדקה הנקיה והטהורה להחזקת עמלי התורה מבני עליה שבדור, אשר כל אלו בודאי עושין זכויות חבילות חבילות, ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו – כי בזה עושה שעשועים גדולים למעלה, ועושה נחת רוח ליוצרו – ועליו נאמר (פרקי אבות פ"א מ"ג): אנטיגנוס איש סוכו אמר אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס אלא היו כעבדים המשמשים את הרב על מנת שלא לקבל פרס (חסד לאברהם), "וְיִבְחָנוּ דְּבָרֶיכֶם הָאֵמֶת אִתְּכֶם", ולשם שמים לימודיכם.

בזה, ובתיקון מ"ג בתחילתו שם כתב, שמבטל כמה גזירות קשות מישראל ולקרב קץ הגאולה, ולכן אנשי חיל עם קדוש תחזקנה ידיכם לעשות חבורות קדושות, להרים דגל התורה להחזיק בלימוד הקדוש הזה, אשר על ידו אנו יוצאים מעבדות לחירות, משעיבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול, והיה ה' למלך על כל הארץ, והיה ה' אחד ושמו אחד, ונזכה לראות בקרוב ירושלים נוא שאנן, ומקדש על מכונו וכהן בעבודתו ולוי בדוכנו, בעגלא בזמן קריב, ויקויים בנו מקרא שכתוב "כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון" ובנין אפיריון וימלוך עלינו במהרה מלך עליון. כה דברי החותם לכבוד התורה הקדושה... כ"ד הצב"י חיים שאול דוויק הכהן בעה"ח"ס איפה שלימה על ספר אוצרות חיים, וספר בנייהו בן יהוידע, והו"ב על ספר שפת אמת ועלי נהר

ד. **מכתב נורא שצריך לעשות חבורות קדושות בלימוד הזוהר הקדוש ובחכמת הקבלה לביטול גזירות קשות ולקירוב קץ הגאולה במהרה**

בכתבי האר"י שער הפסוקים בהוצאת בעל הסולם, מובא ההסכמה מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי חיים שאול דוויק הכהן זצ"ל המכונה "השד"ה", וז"ל: ... ואשרי כל מחזיק בידו, להוציא לאור תעלומות, תורה יצאה בהינומא, כי שכרו גדול, עץ חיים היא למחזיקים בה, ובפרט המחזיק להגדיל חכמת האמת ולהאדירה, ולהחזיק ביד לומדיה, כי הלימוד הקדוש הזה ותפילה בכוונה מקרבים קץ הגאולה, כמו שכתוב בזוה"ק ברעיא מהימנא בפרשת נשא (דף קכ"ה ע"ב) בהאי ספרא יפקון ישראל מגלותא וכו', ותיקוני הזוהר הקדוש תיקון ל' בתחילתו האריך שם

לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י

ובספר ראש דוד מבעל החיד"א מביא (בפרשת קדושים), דההגנה והשמירה המובטחת ללומדי התורה דאגוני ומצלי, יזכו בו בסגולתו, גם מחזיקי עץ החיים אף גם בעלמא הדין, והפליג ביותר דמעלת המחזיק, גדולה על הלומד, דהלומד הרי אגוני רק בעידנא דעסיק בה, ואילו המחזיק גדולה שמירתו בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה. לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י זי"ע [לכל הפחות שעתיים לימוד זוהר הקדוש – כי בלימוד שעה אחת זוהר הקדוש אתה מקבל שכר של לימוד שנה שלימה תורת הנגלה, (כסא מלך על תיקון"ז)] – כי הוא העיקר לגאולה. כמו שאמר הרעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי במהרה, אכי"ר."

פרק ה'

החובה לבכות ולקונן על גלות השכינה

מורי ורבותי אחים יקרים רחמנים בני רחמנים, הצרות והגזירות (שלא תבואנה) בין על הפרט ובין על הכלל ישראל, הולכים ומתחדשים, וכמאמר חז"ל (סוטה דף מ"ט ע"א): "רבן שמעון בן גמליאל אומר משום ר' יהושע מיום שחרב בית המקדש אין וכו': אמר רבא בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבריו שנאמר: "בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בוקר".

בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות

והנה אנו מחפשים עצות וסגולות מה אפשר עוד לעשות כדי לבטל את הגזירות ולהביא ישועה, ומזה מוכח שהעיקר להגזירות הוא בגלל חורבן בית המקדש, אם כן בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות. וכתוב בזוהר הקדוש שבית המקדש עתיד לירד בנוי מן השמים, ועל ידי מעשי ישראל בהאי עלמא בונים את בית המקדש.

כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים

ומפורסם הסיפור על אחד מאדמורי בית טשערנוביל שנסע לאחד העיירות ובכה בלילה בעת עשיית תיקון חצות, והלך בעל

האכסניא לשאול אותו על מה הוא בוכה, והשיב על חורבן בית המקדש, ומבקש על הגאולה, ושאל אותו מה יהיה כשתהיה הגאולה, השיב לו שהמשיח יגאלנו ויקח אותנו לירושלים, שאל אותו והרי יש לי כאן צאן ובקר ומרעה, ואיך אני יעזוב את הכל, השיב לו הרי יש הרבה צרות מהגויים ושם בארץ הקודש הכל יפסק, אמר לו הרי יותר טוב שהמשיח יקח את כל הגויים לארץ ישראל, ואנחנו נשאר כאן עם הצאן ובקר... אנו מחייכים עליו אבל באמת כולנו ככה, כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים, ועל זה צווח הנביא (ישעיה פרק נ' א-ב):

"וּבְפִשְׁעֵיכֶם שָׁלַחָה אִמְכֶם, מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ קָרָאתִי וְאֵין עֲנָה."

והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני

ובפרשת פקודי מבאר רש"י מהי שכתוב "משכן" פעמיים בפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות", לרמז למשכן - בית המקדש שנתמשכן בשני חורבניו על עוונותיהן של ישראל. והקשה ר' זלמן מוואלאזין אם ה' לקח את בית המקדש למשכון, הרי לגבי משכון כותבת התורה (שמות כב כה) "עד בא השמש תשיבנו לו", ואם כן מדוע ה' יתברך לא החזיר לנו את בית המקדש, כמו שהוא כותב בתורתו, שצריך להחזיר משכון? ותירץ, שכתוב (שם פסוק כו) אם אינו מחזיר המשכון "והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני", ולכן התורה מצוה שלא יעכב המלווה את המשכון אצלו, כי ה' יאזין לצעקותיו של בעל המשכון ויפרע מהמלווה. אבל כאשר המשכון הוא בית המקדש, ואף אחד לא צועק, לאף אחד זה לא אכפת, אם כן מדוע הקדוש ברוך הוא יחזיר את המשכון - הרי חסר את (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי". - רואים כאן מדבריו, שאין הדבר תלוי אלא בנו, אם נתחזק ונצעק לה' יתברך ששייב לנו את המשכון שלקח מאתנו, ה' יהיה מוכרח לקיים את הציווי בתורתו ויחזיר לנו את המשכון שלקח מאתנו, כמו שכתוב: (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חָנוּן אֲנִי". - והוסיף ר' זלמן, שגם אם אדם יחיד יתפלל ויוזעק שה' יתברך ישיב לנו את בית המקדש, יעניקו לו מן השמים את השפע ואת השראת השכינה שהיה מקבל בבית המקדש, לו היה קיים, עכ"ל ד.

כי הוא יתברך מתנהג עמונו מידה כנגד מידה

בסדר ה'יעב' (הלכות ט' באב), מובא: "אֶלְמָלָא לֹא הָיָה אֱלָא עוֹן זֶה בִּידֵינוּ, שְׂאִין מִתְאַבְּלִים עַל יְרוּשָׁלַיִם כְּרָאוּי, דִּי לְהֶאָרִיךְ גְּלוּתֵינוּ וְהוּא בְּעֵינֵי

הסֶפֶה הַקְּרוֹבָה הַיּוֹתֵר גְּלוּיָה עֲצוּמָה וַחֲזָקָה לְכָל הַהִשְׁמָדוֹת הַמְּפִלָּגוֹת הַגְּדוּלוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת הַמְּבַהִילוֹת אֲשֶׁר מִצְאוּנוּ בְּגָלוֹת, בְּכָל מְקוֹם פְּזוּרָנוּ עַל צִנְאֲרָנוּ נִרְדָּפְנוּ לֹא הֵנַח לָנוּ לְהִרְגִיעַ בַּגּוֹיִם וְכו'... שְׂכַחְנוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְלֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ (עוד בִּפְרָט אָנוּ תוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם בָּאִים לַכֶּתֶל וְרוֹאִים אֶת הַחֲרָבָה הַנּוֹרָא מִן עֵינֵינוּ וְלֹא מְרַגְּשִׁים אוֹי לָנוּ) עַל כֵּן כִּמֶּת מֶלֶכְ נִשְׁכַּחְנוּ מְדוּר לְדוּר וְנוֹסֵף יִגוֹן עַל יְגוֹנֵנוּ וּמִכְאוּבֵינוּ וְכָל אוֹהֵב אֶמֶת יוֹדֵה לְדַבְּרֵינוּ עֵכֶת"ד. וַיֵּשׁ לַבָּאָר דְּהוּא כַעֲיֵן מִדָּה כִנְגֵד מִדָּה]. – וְאֲנִי בַחֲסָדִי ה' מִצְאָתִי רָמְזוּ לְדַבְּרִיו, מוֹבָא בַּסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁיֵּד יָמִין הִיא הַיָּד הַפּוֹעֵלֶת יְשׁוּעוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "יָמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל יָמִין ה' רֹמְמָה", "יָמִינָה ה' נִאֲדָרִי בַּכֹּחַ יָמִינָה ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב", וְהִנֵּה בַּמְזְמוֹר עַל נִהְרוֹת בְּכָל שְׁהוּא הַמְזְמוֹר הַמְדַּבֵּר עַל הַגְּלוֹת מוֹבָא "אִם אֶשְׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יָמִינִי" (וְעֵינֵינוּ רָמְזִים נִפְלָאִים בְּסֵפֶר קֹהֵלֶת יַעֲקֹב מִפְּתַח לַחֲכָמַת הַקְּבִלָּה שֶׁהָאֲרִיז בָּזָה, עֵינֵינוּ שִׁים זֹאת אוֹמֶרֶת אִם אָנוּ לֹא צוֹעֲקִים עַל גְּלוֹת הַשְׁכִּינָה מוֹנְעִים בְּעֲצָמֵנוּ יְשׁוּעוֹת עַל יְדֵי יָד הַמּוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל וְחֵס וְחִלְיָה מְזִמִּינִים לְעֲצָמֵנוּ צְרוֹת וְכֵן מוֹבָא בַּסְּפָר הַבְּרִית (חֲלָק א מֵאֲמָר ט' כ' ט"ז) "כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ מִתְנַהֵג עִמָּנוּ מִדָּה כִנְגֵד מִדָּה וְאוֹמֵר אַתֶּם אֵינֶכֶם חֲסִים כָּאֵב עַל עֲצָמְכֶם לֹא עָלִי אֶף אֲנִי לֹא אַחוּס עָלֵיכֶם".

צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה

אֵיתָא בַּסֵּפֶר בֵּית שְׁמוּאֵל (פ'ר' מִטוֹת) וז"ל: "ה' יִתְבָּרַךְ רוּצָה שִׁיזְכוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקְשׁוּ רַחֲמִים עַל חוֹרְבַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וַאִילוּ הִיָּה לָהֶם מְנוּחָה לֹא הָיוּ מִבְּקָשִׁים רַחֲמִים, וְלֹכֵן אֵין לָהֶם מְנוּחָה בְּגָלוֹת" עכ"ל. – כְּלוּמָר שֶׁאִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רוּצִים לְצֵאת מִהַגְּלוּת וּמִהַצְרוּת, צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְרַק כֵּךְ יוֹכְלוּ לְצֵאת מֵאֲפִילָה לְאוֹר גָּדוֹל וּמִשְׁעִבּוֹד לְגֹאֻלָּה.

בֵּאֵם אֵין לָנוּ יְרוּשָׁלַיִם וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד לְמָה לָנוּ חַיִּים? ... אֵין לָהֶם לְמָה לַחַיּוֹת

אֵיתָא בִּיעֲרוֹת דְּבִשׁ (לְהַגְאוּן ר' יְהוֹנָתָן אֵיִיבִשִׁיץ) חֲלָק א' דְּרוּשׁ א' וז"ל: אֵין צוֹרֵךְ לְהֵאָרִיךְ, כִּי צָרִיךְ לְהוֹרִיד דְּמַעָּה בְּאֵין הַפּוֹגוֹת עַל בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם וְהַחֲזֹרֶת קֶרֶן דָּוִד, כִּי הוּא תְּכִלִּית שְׁלָמוֹת הָאֲנוּשִׁית, בֵּאֵם אֵין לָנוּ יְרוּשָׁלַיִם וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד לְמָה לָנוּ חַיִּים? פִּירוּשׁוֹ שְׁכָלֵל יִשְׂרָאֵל לֹלָא יְרוּשָׁלַיִם, אֵין לָהֶם לְמָה לַחַיּוֹת, וְלֹכֵן כָּל מִי שֶׁרוּצָה לַחַיּוֹת צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עַל זֶה, עֵכֶת"ד.

וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת

צא ולמד ממה שכתב בספר מסילת ישרים (פרק י"ט בביאור חלקי החסידות) וז"ל: והנה החסיד כזה מלבד העבודה שהוא עובד במעשה מצותיו על הכונה הזאת, הנה ודאי צריך שיצטער תמיד צער ממש על הגלות ועל החורבן, מצד מה שזה גורם מיעוט כביכול לכבודו יתברך, ויתאוה לגאולה, לפי שבה יהיה עילוי לכבוד השם יתברך, והוא מה שכתב התנא דבי אליהו שהבאנו למעלה, ומתאוה ומיצר לכבוד ירושלים וכו', ויתפלל תמיד על גאולת בני ישראל והשבת כבוד שמים לעילוי. ואם יאמר אדם מי אני ומה אני ספון שאתפלל על הגלות ועל ירושלים וכו', המפני תפלתי יכנסו הגליות ותצמח הישועה? תשובתו בצדו, כאותה ששנינו (סנהדרין ל"ח): לפיכך נברא אדם יחידי כדי שכל אחד יאמר בשבילי נברא העולם, וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת, ואף שלא תעשה בקשתם מפני שלא הגיע הזמן או מאיזה טעם שיהיה, הנה הם עשו את שלהם והקב"ה שמח בזה, עכ"ל.

פרק ו'

כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש

מובא במדרש שוחר טוב (תהילים י"ז) על המגפה שהיתה בימי דוד המלך שנהרגו בה שבעים אלף נפש!!! אחרי המגפה אומר גד הנביא לדוד המלך "ויבא גד אל דוד וגו' ויאמר לו עלה והקם לה' מזבח". אמרו על כך חכמינו במדרש תהילים: "משל למה הדבר דומה, לאחד שהיה מכה לבנו, ולא היה יודע הבן למה הוא מכה אותו. לאחר שהכהו אמר לו (האב לבנו), לך עשה דבר פלוני שצויתך היום כמה ימים ולא השגחת בו. כך, כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש. והלא דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא נבנה בימיהם ולא חרב בימיהם, כך נעשה להם, ונענשו על שלא תבעו בנין בית המקדש. אנו שחרב בימינו והיה בימינו, ואין אנו מתאבלין ולא מבקשים רחמים, על אחת כמה וכמה. - לפיכך, התקינו חסידים הראשונים שיהיו ישראל מתפללין שלש תפלות בכל יום ויום, אנא, השב שכינתך לציון וסדר עבודה לירושלים. ותקנו בונה ירושלים ה', ברכה בפני עצמה, בתפלה, וברכת המזון. בצווי משה רבינו". ומכאן לומד בעל היעב"ץ כי "כל השמדות שהיו - הסיבה הקרובה לכך הוא

מפני חסרון אבל על ירושלים". – היינו שעוד נקבל עונש על זה שלא ביקשנו רחמים על זה, וכמה הדברים האלו מחייבים אותנו לבקש רחמים בכל נפשנו ומאודנו על בנין בית המקדש ועל גלות השכינה.

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה

הגר"ח מולאזין אמר, שאם היינו מתפללים למען הקמת השכינה הקדושה, ושיתגלה כבודו יתברך בגאולה שלמה, כבר היינו נגאלים, אלא שאנו מתפללים רק על מצבינו הגשמי, ו"על זה דוה לבנו, על אלה חשכו עינינו, על הר ציון ששמים שועלים הלכו בו" (איכה פרק ה' י"ז-י"ח). – ואמרו חז"ל (תענית דף ל ע"ב) שהאבל הצער והבכי על ירושלים הוא זה שמביא את בנין ירושלים. "מכאן אמרו, כל המתאבל על ירושלים – זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים – אינו רואה בשמחתה".

גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, ללמדם האין צריכים לבקש על הגאולה

תנא משום רבי שמעון בן יוחאי, בג' דברים מאסו בני ישראל בימי רחבעם: במלכות שמים, במלכות בית דוד ובבית המקדש וכו'. אמר רבי שמעון בן מנסיא: אין מראין סימן טוב לישראל [נ.א. אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם], עד שיחזרו ויבקשו שלשלתם שנאמר (הושע פרק ג ד-ה) "כִּי יָמִים רַבִּים יֵשְׁבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין מֶלֶךְ וְאֵין שָׁר וְאֵין זָבַח וְאֵין מִצְבָּה וְאֵין אֹפֹד וְתַרְפִּים. אַחֵר יֵשְׁבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת יְדֹד אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִד מֶלֶכָם וּפָחַדוּ אֶל יְדֹד וְאֶל טוֹבוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים". "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלוקיהם" זה מלכות שמים "ואת דוד מלכם" זו "מלכות בית דוד", ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש שנאמר: "ההר הטוב הזה", (ילקוט שמעוני שמואל א' פרק ח' ק"ו). ולתיקון קילקול זה כתב החיד"א בנוסח שאנו אומרים בתחנון של תפילות יום כיפור: "מרדנו במלכות שמים, מרדנו במלכות בית דוד, מאסנו בבית המקדש – ושלשתם אנחנו מבקשים". רואים מדברי הנביא, שבני ישראל יהיו צריכים קודם כל לבקש על בית המקדש, ועל מלכות שמים, ועל מלכות בית דוד (משיח), ובזה תלוי הגאולה. ומובא באור החיים הקדוש (פרשת בהר), וזה לשונו: והגאולה תהיה בהעיר ליבות בני אדם ויאמר להם, הטוב לכם כי תשבו בחוץ, גולים מעל שולחן אביכם?! וכו' עתידים ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' את עלבון הבית העלוב, עיין שם. – ומכאן רואים יותר את החלק שהגדולים

צריכים להזהיר את הקטנים, גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, לבקש רחמים גדולים, וללמדם איך צריכים לבקש על הגאולה, וכך ורק כך תהיה הגאולה במהרה.

התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה
ובדברי הנביאים כתוב (ירמיה ל יז): "כִּי אֶעֱלֶה אֲרָכָה לָךְ וּמִמְכוֹתֶיךָ אֲרַפְּאֶךָ, נָאם ה'." כִּי נִדְחָה קָרָאוּ לָךְ, צִיּוֹן הִיא - דִּרְשׁ אֵין לָהּ". מהפסוק הזה לומדים, כי חוסר הדרישה לציין גורם לצרות רבות אחרות. ומאידך התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה. "אֶעֱלֶה אֲרָכָה לָךְ וּמִמְכוֹתֶיךָ אֲרַפְּאֶךָ".

פרק ז'

תיקון חצות הוא כל כך גדול עד כדי כך שהוא חשוב יותר
מלימוד התורה

אִתָּא בְּשַׁעַר הַכּוֹנֵנוֹת וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְהִנֵּה אִם הוּא בְּלִילִי הַקִּיץ הַקָּצֵרִים, אָךְ בְּשִׁיקוֹם מְשַׁנָּתוֹ יִהְיֶה קָרוֹב לְעֲמוּד הַשַּׁחַר, אֶל תַּחוּשׁ לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, רַק תַּעֲשֶׂה סֹדֶר הַבְּכִיָּה, וְאַחֵר כֵּךְ אִם יִשְׁאַר זְמַן תַּעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וְתִזְהַר מְאֹד שֶׁלֹּא תִתְבַּטֵּל מִזֶּה אֲפִילוּ לִילָה אֶחָד, כִּי הוּא עֲנִין רַב הַתּוֹעֲלָת. וְעוֹד אָמַר עַל זֶה הָאֵר"י ז"ל, "עוֹשֶׂה תּוֹעֲלַת גְּדוּלָּה בְּנַפְשׁ הָאָדָם". רואים כָּאן שֶׁתִּקּוֹן חֲצוֹת הוּא כֹּל כֵּךְ גְּדוֹל עַד כְּדֵי כֵךְ שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מְלִימוּד הַתּוֹרָה, וְכֵן פָּסְקוּ כָּל הַפּוֹסְקִים שֶׁאֲמִירַת תִּקּוֹן חֲצוֹת עָדִיף אֲפִילוּ מְסִלִּיחוֹת.

וְכֵן כָּתַב רַבִּי מֹשֶׁה זְכוּתָא, גְּדוֹל שְׂכַר הַתִּקּוּנִים הַנַּעֲשִׂים אַחֵר חֲצוֹת עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְעַל חֲרָבֶן הַבֵּית, וְהוּא עוֹלָה עַל כָּל שְׂאָר תַּפְלוֹת וּסְלִיחוֹת בְּזִמָּן הַהוּא, וְאֵין לְבַטְלוֹ בְּשׁוּם אֶפֶן, עַכְתָּ"ד. וְכֵן כָּתַב הַנּוֹדֵעַ בִּיהוּדָה (דְּרוֹשִׁים דְּרוֹשׁ ד' אוֹת כ"א): בֵּין הַלּוֹמְדִים בֵּין דִּלַּת הָעַם, קֵדָם כָּל דָּבָר, יִסְדְּרוּ תִקּוֹן חֲצוֹת לְהוֹרִיד דְּמָעָה עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה, וּבִפְרָט בְּזֶה הַזְּמַן בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים מִתְגַּבְּרִים הָרָשָׁעִים וְנוֹתָנִים כַּח לְקַלְפָּה, וְזֶהוּ אַרְךְ גְּלוּתֵינוּ, וְרָאוּי לַעֲשׂוֹת מְלַחְמָה בְּתַחבּוּלוֹת נֶגֶד הַקְּלָפוֹת, וּלְהַתִּישׁ כַּחֵן עַל יְדֵי תִקּוֹן חֲצוֹת, וְרָאוּי לְזַהֵר בְּזֶה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הָיוּ הַדּוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים. עֵיין שָׁם. - וּבִמְעֻשָּׂה רַב לְהַגִּיר"א (ס"א), פָּסֵק: "שִׁישׁ לְקוֹם בַּחֲצוֹת וְלַעֲשׂוֹת תִּקּוֹן חֲצוֹת" עיי"ש.

כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים

ועין בספר קדשת הלוי השלם (פרקי אבות פ"ב מ"ו פרשת מטות) דבור המתחיל "לא הביישן למד" ומביא שם שתי מסקנות לגבי מי שלא מצטער על גלות השכינה.

א. ולכן היה אפשר (לפרש) המאמר, דכל מי שאינו מתאבל על ירושלים שיש בה כמה מיני בחינות אבילות הנזכר למעלה, ובחוד האבילות על חלול שמו הגדול בין הגוים. שאחרי שאינו מתאבל על חלול שמו יתברך, לכן כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים. כי בלי ספק כל מעשיו היו מצוות אנשים מלמדה. ולא לעשות נחת רוח לשמו הגדול יתברך. כי אם היה משיג איזה בחינת אהבה ודבקות לשמו יתברך, איככה יוכל וראה חלולו בעוונותינו הרבים ויתאפק לשים יד לפה מלהתאבל על זה אבילות תכופה.

ב. ומעתה נבוא אל באור המאמר כל המתאבל על ירושלים רצה לומר שמתאבל בפעל בלב ודברים, ואז הוא מזכיר לעצמו ולשכלו תמיד גדל הנעימות והשלמות והתענוג הנעדר ממנו, ובזה אינו מניח לשכלו להתעבות ולהתגשם כל כך עד שלא ישיג נעימות התענוגים האמתיים שנעדרו... אבל באבילות הזו הוא מליטש ומזכך תמיד שכלו ובינתו כנ"ל הכל באר היטב, וזה שאמר זוכה, רצה לומר שהוא מזכך שכלו שזה עקר האדם, ואומרו זוכה, רצה לומר נעשה זך ובהיר, ולכן רואה בנחמתה ושמחתה, רצה לומר, שמשגי גדל היקר ונעימות הטוב המעתד, ושש ושמח ומתנחם ומתענג בו, וכל שאינו מתאבל רצה לומר וכו', אז הוא מניח שכלו להתגשם ולהתעבות אחר ההרגל התלאות צרות הגלות החיל הזה, ולכן אם יעזוב האבל יום, יומים יעזבהו השכל, ומדי יום ליום יתעבה ויתגשם השכל ולא ישיג הנעימות והיקר הנעים ולא יתאבל עליו כלל. ומזה יתגשם עוד, עד שאפלו שתבוא הטובה לא ישיגה לשמח בשמחתה ולהתענג בנעימותה, וזה שאמר אינו זוכה, רצה לומר, שאינו מזכך שכלו, ולכן אינו רואה בנחמתה, רצה לומר אף שהוא רואה אינו משיג התענוג כנ"ל, ולשון ראיה הנזכרת כאן הוא ראית עין השכל כנודע, רצה לומר שאינו משיג כנ"ל, והמתאבל ישיג". (אלו דברי אחד המיוחד מגדולי מלמדי זכות

על ישראל, ודי למבין בהערה זו).

ועתה שמא יבוא לחשב הבחור בישיבה אולי רצוי שישאר ער עד אחר חצות כדי להשתתף בהתקון הגדול שנעשה על ידי תקון חצות,

ודאי שאם על ידי כך ישבש סדרי הישיבה, וגם למחרת מחמת עיפות אינו יכול ללמד כראוי, לא נכון לבחור לעשות כך, אבל אינו סבה לבחור ישיבה לחשב, שתקון חצות וצעקה על גלות השכינה אינו ענין שלו, כמו שכבר קבלתי תשובה מבחורים שענו לי שלא נהגו בישיבות להגיד תקון חצות, וזוהי טעות ושיבוש גדול, ופונה אני השפל ומתחנן לכל מי שיש לו השפעה על בחורי ישיבה, להבהיר ולהסביר שאם מכל סבה שהיא, הוא ער בשעה הראויה לתקון חצות (לדגמא בא משמחה משפחתית, או משמרת ביום ששי וכד') ידע גדל החשיבות ויקדיש כמה דקות לתקון חצות, ואם לא יעשה כן גם כשהיה אברך, ימשיך במחשבתו זו, שלא שיך אליו מצוה חשובה ונשגבה זו, כמו שרואים לצערינו הרב בפעל, וכבר הבאתי לעיל מהאור החיים הקדוש שכל מי שיש בכחו להשפיע על הענין היקר הזה ולא עושה כן, יתן את הדין. – והחי יתן אל לבו!!!

ובש"ע או"ח (ס' תק"פ ס"ג) מובא: יש מי שאומר שגזרו שיהיו מתענים בכל יום ב' וה' על חרבן הבית ועל התורה שנשרפה, ועל חילול ה'. ולעתיד לבוא "יהפוך ה' לששון ולשמחה..." ועיין במשנה ברורה וכן החיים שהביאו בשם המ"א "ומי שאינו יכול להתענות על כל פנים יתפלל על הדברים הללו" ועיין שו"ע (ס"א ס"ק ב, ג).

כתב הגר"א על מי שאינו מתאבל על חילול שמו יתברך, וזה לשונו: לכן כל צדקותיו אשר עשה, לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים. כי בלי ספק כל מעשיו היו מצוות אנשים מלומדה, ולא לעשות נחת רוח לשמו הגדול יתברך, כי אם היה משיג איזה בחינת אהבה ודביקות לשמו יתברך, איככה יוכל וראה חילולו בעוונותינו הרבים, ויתאפק לשים יד לפה מלהתאבל על זה אבילות תכופה? עוד כתב, כי מי שמתאבל הוא זוכה לראות בשמחתה מפני שהוא לא נפל כל כך בגשמיות, ויבין אז כשיהיה טוב את הטוב, אבל מי שאינו מתאבל ונשאר מגושם, לא יוכל כלל להבין את הטוב שיהיה אחרי כן, ע"כ. עורו והתעוררו ישראל עם קדוש למען בנין בית אלוקינו להחיש גאולת ישראל, וכפי שנפסק בשו"ע או"ח סי' א' ס"ג "ראוי לכל ירא שמים להיות מיצר ודואג על חורבן בית המקדש". – ובפרט בימי ירא המצרים אשר מדורות עולם נהגו להתאבל על חורבן בית המקדש. וכבר מוזכר בפוסקים אודות חשיבות מנהג אמירת תקון חצות בימים אלו.

כל אחד צריך לעשות תיקון חצות

יש אנשים שחושבים שתיקון חצות הוא דבר גבוה מעל גבוה שאי אפשר לאנשים פשוטים לעשות, כי מה הם יועילו וזה עוד לא מדרגתם לומר ולעשות התיקונים הקדושים הללו, ושמעתי את זה בפירוש מפי כמה אברכים ששומעים כן מפי משפיעים שלכאורה בדרך מליבם, כיון שלא ראו את אבותיהם עושים תיקון חצות, או משום שלא עשו או משום שעשו כשהם כבר ישנו... לכן לאור כל מה שראינו לעיל אין צריך כלל לבאר הדברים ודבר פשוט הוא לכל בר דעת, שדעת כל הגאונים שהבאנו למעלה הוא, שכל אחד צריך לעשות תיקון חצות, ועל כל פנים לא אומרים על זה שזה לא שייך לאנשים פשוטים אלא להיפך, וכמו שהבאנו מבעל אור החיים הקדוש, שגדולי עולם עתידים ליתן את הדין על זה שלא עוררו את ישראל על זה, וכל אחד יעשה חשבון הנפש לעצמו ויזרו עצמו להתעורר ולעסוק בתיקון קדוש זה, ועל כל פנים אם הוא ער בחצות וודאי שיעשה את התיקון כי כמה זמן זה לוקח, והדברים פשוטים ומבוררים ואין כלל חולקים על זה.

ובגמרא ברכות (דף ג' ע"א): אָמַר רַב יִצְחָק בַּר שְׁמוּאֵל אָמַר רַב, שֶׁלֹּשׁ מִשְׁמֵרוֹת הָיִי הַלַּיְלָה, וְעַל כָּל מִשְׁמֵר וּמִשְׁמֵר יוֹשֵׁב הַקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׂוֹאֵג כְּאֵרִי, וְאֹמֵר, אוֹי (שֶׁהַחֲרַבְתִּי) [לִבָּנִים שֶׁבְּעֻנּוּתִיהֶם] הַחֲרַבְתִּי אֶת בֵּיתִי וְשִׁרְפָתִי אֶת הַיְכָלִי וְהַגְלִיתִי אֶת בְּנֵי לְבִין אֲמוֹת הָעוֹלָם... תִּנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, פֶּעַם אַחַת הָיִיתִי מְהֻלָּךְ בְּדֶרֶךְ וְנִכְנַסְתִּי לַחֲרֵבָה אַחַת מִחֲרֻבוֹת יְרוּשָׁלַיִם לְהִתְפַּלֵּל, וּבָא אֵלָיָהּ זָכוֹר לְטוֹב, וְשָׁמַר לִי עַל הַפֶּתַח וְהִמָּתִין לִי עַד שֶׁסִּימָתִי תִפְלָתִי. לְאַחַר שֶׁסִּימָתִי תִפְלָתִי, אָמַר לִי, שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי, וְאָמַרְתִּי לוֹ, שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי וּמוֹרִי... וְאָמַר לִי, בְּנִי, מָה קוֹל שֶׁמַּעֲתָ בְּחֲרֵבָה זֹאת? וְאָמַרְתִּי לוֹ, שֶׁמַּעֲתִי בַת - קוֹל שֶׁמְנַהֶמֶת פְּיוֹנָה וְאֹמֶרֶת, אוֹי (שֶׁהַחֲרַבְתִּי) [לִבָּנִים שֶׁבְּעֻנּוּתִיהֶם הַחֲרַבְתִּי] אֶת בֵּיתִי וְשִׁרְפָתִי אֶת הַיְכָלִי וְהַגְלִיתִי אֶת בְּנֵי לְבִין הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. אָמַר לִי, בְּנִי, חַיִּיךָ, וְחַיִּי רֵאשֶׁךָ, לֹא שָׁעָה זֹאת בְּלִבְדִּי אֹמֶרֶת כֵּךְ, אֲלֹא בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁלֹּשׁ פַּעֲמִים אֹמֶרֶת כֵּךְ. וְלֹא (עוֹד) [זֹאת בְּלִבְדִּי], אֲלֹא (בְּכָל זְמַן) [בְּשָׁעָה] שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִכְנָסִין לְבָתֵּי כְּנָסִיּוֹת וּלְבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת וְעוֹנִין, (אִמּוֹן) "יְהִיָּה שְׁמִיָּה (רַבָּא מְבַרֵךְ) [הַגְּדוֹל מְבַרֵךְ]" הַקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (כְּבִיכּוֹל) מְנַעֵנֵעַ רֵאשׁוֹ וְאֹמֵר, אֲשֶׁרִי הַמֶּלֶךְ שֶׁמְקַלְסִין אוֹתוֹ בְּבֵיתוֹ כֵּךְ. וְמָה לוֹ לֹאֵב שֶׁהִגְלָה אֶת בְּנֵי לְבִין הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. וְאוֹי לָהֶם לִבָּנִים שֶׁגָּלוּ מֵעַל שְׁלַחַן אֲבִיהֶם.

המגיד המלאך אומר: על השכינה, שהצער שלה הוא נורא

ובעת תיקון ליל שבועות שלמד מרן ר' יוסף קארו זצוק"ל, המגיד המלאך אומר לו על השכינה שהצער שלה הוא נורא, ואי אפשר לתארו כלל, בזה הלשון: "ואלו הייתם משערים אחד מאלף אלפים ורוב ריבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא הייתה נכנסת שמחה בלבכם ולא שחוק בפיכם בזוכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר". (עדות המקובל האלוקי רבי שלמה הלוי אלקבץ זצוק"ל - בעל "לכה דודי", ועוד).

צרפנו תפלה נוראה מהאור החיים הקדוש, אשרי מי שיוכל לארגן מנין בכולל, בית הכנסת וכו' אם יש מנין יגידו ג' פעמים י"ג מדות (וביחיד לאמר בטעמים): ה' - ה' אל רחום וחנון ארך אפים ורב - חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקמה.

יחי רצון מלפניך אבינו מלפניו אלקינו ידידות אור נפשו רוחנו ונשמתנו למען ברייתך אשר כרת לשלש עשרה מדות שאינן חוזרות לעולם מלפניך, זכר אהבתנו ורחבתנו, והשב שכינתך לבית קדשנו והחזר להשתעשע בנו כימי קדם, כי קשה פרידתך ממנו כפרידת נפשו מגופנו, המו מעינו, וכלתה נפשו אל גאלת שכינתך, ואל מעון קדשך, ולרצונך יי נכספנו, הננו מתחננים (ובוכים) לפניך יי אב הרחמן על גלות השכינה, הושיעה יי שכינתך ודבק נפשו באהבתך הנעימה והערכה על נפשו רוחנו ונשמתנו, וייעול מלפנו בהיכלה אמן כן יחי רצון (הערת מסדור ברויטשוב).

פרק ט' - קב הישר (פרק צ"ג)

א. אומר רבי יוחנן (ברכות דף לא עמוד א): אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר (תהלים קכו ב): "אז ימלא שחוק פיני", אמרו עליו על רבי שמעון בן לקיש, שלא מלא שחוק פיו מכי שמע מרבי יוחנן רביה.

ב. והענין הוא כי השם יתברך ברא באדם לב וכבד וטחול, הלב הוא למעלה באמצע, והכבד - מתחתיו מצד ימין, והטחול מתחתיו מצד שמאל. הכבד הוא מרמז על שרש של עשו הנקרא "אדום", לפי שהכבד כלו דם, ולכן נקרא עשו "אדום", ותבשילו אדם, והשר שלו הוא אדם, וכלו דין. והטחול הוא מרמז על לילי"ת הרשעה. והלב מרמז על ישראל, עם קדוש, כי קדושים הם לאלהיהם. ועל כן לא נטל כל כך דמים כי אם הברור והזך, דם טהור, מבחין בין דם לדם - בין דם נדה לדם טהור. מה

שׁאִין כֵּן הַכֶּבֶד - שׁוֹאֵב לְגִבְיָה [פְּרוּשׁ: אֶצְלוֹ] כָּל דָּם טָמֵא, וְאִינוּ מִבְּחִין
בֵּין דָּם לְדָם, וְהַכֶּבֶד הוּא תָּמִיד בְּכַעַס.

הכועס כאלו עובד עבודת כוכבים

ג. וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה (זוהר חלק א דף כז עמוד ב, ובחלק ג' דף קעט עמוד א): "כָּל הַכּוֹעֵס כְּאִלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה", כִּי כָּבֵד כְּתִבְתִּי, כִּי הַכַּעַס הוּא מַצֵּד הַכֶּבֶד, כִּי הוּא כַחַשׁ שֶׁל סַמָּא"ל שֶׁנִּקְרָא "אֱלֹהִים אֲחֵרִים", וְהַטְּחוּל הוּא מַצֵּד לִילִי"ת, שֶׁדִּרְכָּהּ לְהִתְרַאוֹת לְבִנֵּי אָדָם בְּלִילָה בְּחִלּוּם וּבְהִקִּיץ כְּדַמוֹת אִשָּׁה, עַד שֶׁגּוֹרָמֶת שִׁיזָּא מִמֶּנּוּ זֶרַע לְבִטְלָה, וְלִכְּן הַטְּחוּל שׁוֹחֵק (בְּרִכּוֹת סא עמוד ב). וּבְהִיּוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, אָזִי הָיָה מֵאִיר לְיִשְׂרָאֵל שְׁנֵי אֲוֵרוֹת מְשֻׁנֵּי עוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (בְּרֵאשִׁית א ג): "וְהָיָה אֹרֶךְ יְמֵי אֹרֶךְ" וּמִשְׁרַשׁ הָעוֹלָמוֹת הָאֵלֶּיךָ הֵן נִשְׁמָוֹת הָאֲמָהוֹת רַחֵל וְלֵאָה, אֲשֶׁר בְּנוֹ שְׁתִּיָּהֶן בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הָיוּ מְכַנְּיָעִים אֶת הַסַּמָּא"ל וְזוֹנְגָתוֹ לִילִי"ת, שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם שׁוֹם שְׁלִיטָה לַעֲשׂוֹת רָעָה לְיִשְׂרָאֵל, וּשְׁנֵי פַעַמִּים "אֹרֶךְ" גִּימְטְרִיָּא "שְׁחוֹק", מֵה שְׁאִין כֵּן כְּאֲשֶׁר נִחְרַב הַבֵּית, גִּרְמוֹ הָעוֹנוֹנוֹת שֶׁהָאֲוֵרוֹת שֶׁל מַעֲלָה נִסְתַּלְּקוּ, וְאִזּוֹ גָּבְרוּ שְׁתֵּי הַקְּלָפוֹת הַנִּזְכָּרוֹת, אֲזִי הָיָה שׁוֹחֵק בְּנוֹ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, וְלִכְּן אֵין שְׁמִחָה וּשְׁחוֹ"ק בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּכְשִׁיבּוֹא מְשִׁיחֵנוּ - "אִזּוֹ יִמְלֹא שְׁחוֹ"ק פִּינוֹ". וּמִכָּאן צָרִיךְ הָאָדָם לְדַעַת אֵיךְ לְרַצּוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ, שֶׁלֹּא לְהִרְאוֹת שׁוֹם פָּנִים שׁוֹחֵקוֹת עֲכָשׁוּ בְּשַׁעַת הַחֲרָבָן, כִּי אֲסוּר לָנוּ לְשַׁחֵק, וְאִם הָאָדָם אֵינוֹ נִזְהָר בְּזֶה, אֲזִי הוּא נוֹתֵן כַּחַשׁ לְטְחוּל לְשְׁחוֹק, וּמִתְגַּבְּרִין הַב' קְלָפוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל.

החויב להתאבל על חרבן הבית וגלות השכינה, כביכול

ד. וְלֹא מְלִוֵּי שְׁחוֹק לְבַד אֲסוּר, אֲלֵא גַם שְׁאֵר שְׁמֵחוֹת שְׁאִין שֶׁל מַצּוּה אֲסוּר, וְאֶפְלוּ שְׁמִיחָה שֶׁל מַצּוּה אֵין לְהִרְבּוֹת בָּהֶם כָּלֵל. וְכַמְבָּאָר בְּדִבְרֵי חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה, רָאָה מֵה שֶׁכְּתִב הַזֶּה פֶּרֶשֶׁת תְּזַרֵּעַ (דף מה עמוד ב): "רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ אֲזָלִי בְּאוֹרְחָא, כִּד מְטוֹ חַד חֶקֶל, חֲמוֹ חַד דְּפִטְיָרָא דְּקִיטְפָא (פְּרוּשׁ: עַץ שֶׁל אֶפְרַסְמוֹן) שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ לְצַד יָמִין, אָמַר רַבִּי יוֹסִי: עֲטִיפָא עֲטִיפָא דְּקִטְרָא בְּעִינֵי שְׂכִיחַ (פְּרוּשׁ: כְּסוּי עֵשׂוֹן שֶׁל שְׂרַפְתָּ אֵשׁ חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׂכִיחַ לִפְנֵי עֵינֵי צְדִיקִים הַזֹּכְרִים תָּמִיד אֶת חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ)".

ה. פְּרוּשׁ הַזֶּה בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁ: רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי בְּדֶרֶךְ לְצַד יָמִין עַץ אֶפְרַסְמוֹן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי: הָיוּ הַזִּקְנוֹת בְּדֶרֶךְ, כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשָׂדֶה אֶחָד, רָאוּ עֲטִיפָה עֲטִיפָה שֶׁל עֵשׂוֹן מְצוּי בְּעִינֵינוּ...

וְלָבֵן אֵין רְשׁוּת לְהִסְתַּפֵּל בְּשׁוּם שְׁמִיחָה מִיּוֹם שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, רְאָה כַּמָּה גִּדּוּל הַחִיּוּב לְהִתְאַבֵּל עַל חֲרַבֵּן הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעַל שְׁפִיכַת דָּמָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיךְ אָדָם לומר (תהלים קלז): "עַל נְהָרוֹת בָּבֶל", וְלִשְׁפֹךְ דַּמְעוֹת עַל חֲרַבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְ"שִׁיר מִזְמוֹר לְאַסָּף" - סִימָן פ"ג בְּתֵהִלִּים - עַל הַרִיגַת הַצַּדִּיקִים, כִּי שְׁעָרֵי דַמְעוֹת לֹא נִנְעָלוּ (בְּרֻכּוֹת ל"ב עמוד ב) וְאֵין נִמְחָקִים לְעוֹלָם, וְיֵשׁ בְּרָקִיעַ מְמַנָּה אַחַד, שֶׁמִּקְבֵּל אוֹתָן דַּמְעוֹת, וְהוּא גַם כֵּן מְמַנָּה עַל הַתַּפְלוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵן בְּדַמְעוֹת, וְהוּא מְלַאֵךְ מִן שְׁרֵי הָאוֹפָנִים, וְשִׁמּוֹ יִרְחַמֵּא"ל (זוהר חלק ב דף רמה עמוד ב), וְהוּא שׁוֹלֵט עַל שֵׁשׁ מֵאוֹת חִיּוֹת, וְאֵנּוֹן דַּמְעִין אַחֲרֵינִין וְהוּא אוֹתָן דַּמְעוֹת "הֵן אֲרָאֵלִם צָעֲקוּ חֲצָה מְלֹאכֵי שְׁלוֹם מִר יִבְכְּיוּן" (ישעיה לג ז), וְאֵנּוֹן דַּמְעִין דִּישְׁדוֹן עַל זִכָּאֵין כַּד מִסְתַּלְקִין מֵעֲלָמִין - כְּלָהוֹן נְטִיל לִוְן רְתִיכִין עֲלָאִין וְעָרְבֵי לִוְן בְּאֵנּוֹן דַּמְעִין דְּאוֹשְׁדֵן עַל חֲרַבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל דָּא כְּתִיב (שם כה ח): "וּמִמֶּחָה ה' אֱלֹקִים דַּמְעָה מֵעַל כָּל פָּנִים", מֵאֵן אֵנּוֹן "פָּנִים"? אֵנּוֹן אֵלִין רְתִיכִין קְדִישִׁין עֲלָאִין, וּבִתְרַ כֵּן (שם): "וְחִרְפַּת עֲמוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי פִי ה' דִּבֶּר".

הַכֶּלֶל כִּי תְדִיר צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְעוֹרֵר בְּלֵב מִר עַל גְּלוּת הַשְּׁכִינָה וּלְהִתְאַנֵּחַ עַל אָרִיכוּת הַגְּלוּת הַמֶּר, וְלִשִּׁים אֶל לְבוֹ, כִּי בְּהִיוֹתָנוּ עַל אֲדַמְתָּנוּ, וְהַשְּׁכִינָה הִיְתָה שׁוֹרָה בֵּין הַכְּרוּבִים - הֵיִינוּ מְקַבְּלִים הָאָרָה בְּכָל יוֹם, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים (דְּבָרִים כו יט): "עַם קָדוֹשׁ לַה'", וְהֵיִינוּ קְרוּבִים אֶל הַשְּׁכִינָה וְאֶל הַקִּדְשָׁה, וְהַקְּלָפוֹת הָיוּ נִחְבְּאִים וְדַחוּפִים בְּעַמְקֵי תְהוֹם, מֵה שְׂאִין כֵּן עֲכָשׁוּ, יִשְׂרָאֵל הֵן נִדְחָפִים וְנִסְתָּפִים, מְפֹזְרִים בְּכָל פְּנוֹת וְקִצּוֹת הָאָרֶץ, וּמִכְנִיעִים עֲצָמָם בַּגְּלוּת בְּהִכְנָעָה גְדוֹלָה נֶגֶד כָּל אִמָּה וְלִשׁוֹן וְחוֹלְקִין לָהֶם כָּל הַכְּבוֹד.

ה. וְהַלִּילִית הִיא מְחִיכַת וְשׁוֹחֶקֶת וְיֵשׁ לָהּ הִנָּאָה גְדוֹלָה בְּרֹאוֹתָהּ שִׁישְׂרָאֵל הֵן מִכְנִיעִין עֲצָמָן נֶגֶד הָאֲמוֹת, אֲשֶׁר מִמָּשׁ מְקִים בָּנוּ (תהלים מד כו): "כִּי שָׁחָה לְעֹפֹר נַפְשָׁנוּ", וּמִמָּשׁ אֲנַחְנוּ לְמִרְמָס תַּחַת כְּפּוֹת רַגְלֵיהֶם, וְאֲנַחְנוּ לָהֶם לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת, וְכָל טִרְחָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וַיִּגִּיעַ כַּפֵּן נוֹשָׁאִים עֵין קִצָּת מִן אֲמוֹת הָעוֹלָם בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹקָחִים בְּיַד חֲזָקָה מִיָּדָם, וְאֲנַחְנוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מְכִים וְנִהְרָגִים וְנִשְׁחָטִים וְנִשְׂרָפִים עַל קִדְשַׁת הַשֵּׁם, וְהִיאךְ לֹא יִשִּׁים אָדָם אֶל לְבוֹ כָּל

הַעֲלִיּוֹנוֹת וּמַעֲרֻבּוֹת אוֹתָן בְּאוֹתָן דַּמְעוֹת שְׁנִשְׁכָּחוּ עַל חֲרַבֵּן הַבֵּית, וְעַל זֶה כְּתוּב: "וּמִמֶּחָה ה' אֱלֹקִים דַּמְעָה מֵעַל כָּל פָּנִים" - מִי הֵם "פָּנִים"? הֵן אוֹתָן מְרַכְּבוֹת קְדוּשׁוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְאַחֲרֵי כֵן: "וְחִרְפַּת עֲמוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי פִי ה' דִּבֶּר".

ו. פֶּרוּשׁ הַזֶּהר בְּלִשׁוֹן קִדְשׁ: וְאֵלוּ דַמְעוֹת אַחֲרוֹת, וְהוּא אוֹתָן דַּמְעוֹת "הֵן אֲרָאֵלִם צָעֲקוּ חֲצָה מְלֹאכֵי שְׁלוֹם מִר יִבְכְּיוּן", וְאֵלוּ דַמְעוֹת הַנִּשְׁפָּכוֹת עַל הַצַּדִּיקִים כְּשֶׁמִּסְתַּלְקִים מִן הָעוֹלָם, אֵת כָּל הַדַּמְעוֹת לֹקָחוֹת הַמְּרַכְּבוֹת

מי שיראת אלהים נוגע בלב, לכוון בתפלתו במקומות השיכים לגא'לת ישראל, שיגאלנו הקדוש ברוך הוא מידי אמות העולם למען שכינת כבודו.

המצטער על גלות השכינה, זוכה לכתר תורה

ו. וקבלה אמתית היא בידי, "כל מי שבלבו תדיר צער על גלות השכינה - זוכה לכתר תורה", ודע מה שכתב האר"י ז"ל (אור צדיקים עמוד העבודה פרק יז), על מורנו הרב רבי אברהם הלוי שחבר ה"תקוני שבת", שהיתה דירתו בצפת, תבנה ותכונן במהרה בימינו, ובכל חצות לילה היה קם וסובב כל הרחובות של יהודים, ונתן קולו בקול מר ואמר: אחינו בית ישראל, הלא ידוע לכם, שהשכינה בעוונותינו הרבים בגלות, ובית מקדשנו היה לשרפת אש, וישראל הם בגלות המר וסובלים יסורים, ענויים קשים ומרים, ונהרגו כמה חסידים וחסידות, בחורים ובתולדות, זקנים עם נערים בארבע מיתות בית דין, ונתלין ונדונין במיתות קשות ומשנות, ואתם שוכבין על מטותיכם בהשקט ובטח.

רבי אברהם גלגול של ירמיה הנביא

ז. קומו ונצעק אל ה' אלהינו, שהוא מלך רחום וחנון, אולי ישמע ה' את קול תפלתנו, וירחם על עמו, שארית פליטת ישראל, והיה החסיד צועק, ולא נתן מנוחה לכל בני העיר, והיו קמים כלם בשעה חדה לבתי מדרשות, והיו אומרים התקון חצות, ואחר כך היו לומדין איש איש כפי השגתו, יש מהן היו עוסקין בדברי קבלה ובהרה, ויש מהן היו עוסקים בגמרא ובמשניות, ויש מהן היו עוסקים בתורה ונביאים וכתובים, ואחר כך היו אומרים פזמונים ובקשות עד אור היום והיו מעוררים רחמים". והרב האר"י ז"ל היה מפליג בחסידותו ואמר על החסיד רבי אברהם הלוי ז"ל, שהוא היה גלגול של ירמיה הנביא.

דמוות אשה בלבושים שחורים

ח. ופעם אחת אמר לו האר"י ז"ל: דע כי שלמו ימיה, והגיעו ימיה למות, אם לא שתעשה תקנה אחת שאלמדה, ואם תעשה תקנה זו, אזי תחיה עוד כ"ב שנים, וזו היא התקנה שלך, שתלך לירושלים, ושם תלך להתפלל לפני הכתל המערבי ותשפך תחנוןך, ותזכה לראות השכינה, ואז תלך החסיד לביתו וסגר עצמו ג' ימים וג' לילות בתענית שק ואפר, ואחר כך תלך החסיד לירושלים ובא לפני כתל המערבי בתפלה ובתחנונים ובבכיה

גדולה, ואחר כך ראה על גבי הכתל צורה דגמת אשה מלבשת שחורים, ותכף מרב פחדו נפל על פניו ארצה והיה צועק ובוכה בבכי גדול ואמר: אוי לי! שראיתיה בכך אוי! אהה על נפשי! והיה מאריך בבכיה וזעקות, והיה ממרט שערות ראשו עד שנתעלה וירדם.

ט. ואז ראה בחלום שבאה אליו השכינה בבגדים נאים ואמרה: התנחם, בני אברהם, כי יש תקוה לאחריתך, וישובו הבנים לגבולם, כי אשיב את שבותם ורחמתי אותם. וייקץ וישא את רגליו וחזר לצפת ובא אל האר"י ז"ל, ותכף אמר האר"י ז"ל: אני רואה בך שזכית לראות פני השכינה, ומעתה תהיה בטוח, שתחיה עוד כ"ב שנים. וכן הוי, שהחסיד היה חי אחר זה המעשה כ"ב שנים.

ומהחסיד הנזכר לעיל, יראה כל אדם לעשות כן, לקום בחדות הלילה או קדם אור הבקר להתאבל על חרבן בית המקדש ועל הריגת הקדושים, ואחד המרבה, ואחד הממעיט - ובלבד שיכון לבו לשם שמים, ולא יעשה זאת שיתפאר בפני הבריות, כדי שישבחו אותו הבריות, שלא די שהוא לא מקבל שכר על זה, אלא גם מקבל ענש גדול, ומי שהוא מכוון לשם שמים, אזי עליו הכתוב הוא אומר (קהלת ח, ה): "שומר מצוה לא ידע דבר רע", ויזכה לראות בבנין ציון וירושלים, אמן. מורי ורבי מוה"ר הרב רבי יוסף ז"ל.

פרק י' (קב הישר פרק צד)

א. כתיב (ישעיה מג יד): "כה אמר ה' למענכם שלחתי בבלה והורדתי בריחים", בפסוק זה נתבאר גדל אהבת הקדוש ברוך הוא לישראל, שנשתתף בצרתן וירד עמם לגלות. וכמו שהיה במצרים, דכתיב (שמות א א): "הבאים מצרימה את יעקב", "את" - לרבות השכינה, ובסוד שאמר הקדוש ברוך הוא ליעקב (בראשית מו ד): "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה וגו', ובגלות כתיב (ישעיה מג יד): "למענכם שלחתי בבלה", ו"בכל צרתם לו צר" (שם סג ט), שבכל גלות הוא קשה יותר מגלות מצרים.

אם רגיל להתאבל על צער השכינה, ובא עליו צער, חס ושלום, יסבל המושא בלא חשש

ב. ובזהר (חלק ב דף ב עמוד ב) איתא' "אמר רבי שמעון בן יוחאי: מאן דמרגיל עצמו בצערא דשכינתא אף על גב דבא עליו צער, יסבל משאוי הזה

ולא חיש, אבל מאן דלא מרגיל עצמו בצערא דשכינתא וצערא דישראל, רק כל יומין הוא בתפנוקין ועדונין של העולם הזה – כיון דאתיא עליו איזה צער, דא איהו צער שלים. ועל דא אצטריך כל אחד למבכי כד ישראל הן בצערא בגלותא.

ג. "והנה בגלות בכל הוי צערא שלים, דהווי ישראל בתפנוקין, כדכתיב (איכה ד ב): "בני ציון היקרים המסלאים בפז" וגו', והשתא הווי נחתין בגלותא ורחים על צואריהון וידיהון מהדקין לאחוריהון, וכד הווי אזלין בגלותא, קרא קדשא בריך הוא לכל פמליא דיליה ואמר: למה בני בגלותא ואתון הכא?! קומו חותנו כלכון, ואנא עמכון, הדא הוא דכתיב (שעיה מג יד): "כה אמר ה' למענכם שלחתי בבלה והורדתי בריחים כלם", מאן "בריחים"? אלין כל רתיכין ומשרין עלאין, וכד נחתו, אתפתחו ושריאת רוח הקדש על יחזקאל הנביא, אמר להו לישראל: הא מאריכון הכא, וכל חילא דשמיא ורתיכו, דאתו לדור עמכון. ולא הימנוהו ישראל, עד דאמר להו יחזקאל כל מה דחמי בנבואה, שנאמר (יחזקאל א ד): "וארא והנה רוח" וגו', אמר רבי שמעון בן יוחאי: בהאי שעתא חדו ישראל חדותא שלמה, שראו דקדשא בריך הוא הוא עמהון. עד כאן לשונו, עין שם פרשת בראשית.

והנה בכל דור יש צדיקים שמקבלים עליהם באהבה רבה למסר נפשם על קדשת השם, אמר רבי יהודה (זהר שם דף ה עמוד ב): "אלמלי יודעים

בן יוחאי: מי שמרגיל את עצמו להצטער בצער השכינה – אף על פי שבא עליו צער, יסבל המשא הזה ואינו צריך לדאג. אבל מי שאינו רגיל להצטער בצער השכינה וצערן של ישראל, רק כל ימיו הם בתענוגים ומעדנים של העולם הזה, כיון שמגיע אליו איזה צער, זה הוא צער השלם, ועל זה צריך כל אחד לככות פשישראל הם בצער הגלות. ח. פרוש הזהר בלשון קדש: והנה בגלות בכל הנה צער שלם, שהיו ישראל לפני הגלות מתעדנים בתענוגים, כדכתיב: "בני ציון היקרים המסלאים בפז" וגו', ועקשו הם יורדים לגלות ורחים על צואניהם וידיהם מהדקים לאחוריהם. וכשהיו הולכים בגלות, קרא הקדוש ברוך הוא לכל פמליא שלו ואמר: "למה בני בגלות ואתם כאן?! קומו רדו כלכם לבבל, ואני עמכם!" זהו שכתוב: "כה

אמר ה' למענכם שלחתי בבלה והורדתי בריחים כלם", מי הם "בריחים"? אלו כל המרפבות והמחנות העליונות, ובשעה שירדו לבבל, נפתחו השמים ורוח הקדש שרית על יחזקאל הנביא, ואמר יחזקאל לישראל: "הרי אדונכם כאן, וכל צבא השמים ומרפבותיו, שהגיעו לדור עמכם". ולא האמינו לו ישראל, עד שספר להם יחזקאל כל מה שראה בנבואה, שכתוב: "וארא והנה רוח" וגו', אמר רבי שמעון בן יוחאי: "באותה שעה שמחו ישראל שמחה שלמה, כיון שראו שהקדוש ברוך הוא נמצא עמכם".

ט. פרוש הזהר בלשון קדש: אלו עם ישראל היה יודע עד כמה חביבים הם לפני הקדוש ברוך הוא, ועד כמה אהבתו עליהם – היו שואגים באריות לרדף אחריה, והיו רצים אחרי קיום המצוות ומוסרים נפשם לשמור דרכיו.

ישראל חביבותא דישׂראל, דרחים הקדוש ברוך הוא יתהון, הוי שואגים ככפירים לרדף אחריו.

על כן צריך כל בר ישראל לקבל עליו על הגלות באהבה ובחבה, ובפרט בגלות המר הזה אשר כמה נפשות היו יושבים בביתם ואינם יודעים דבר מה, ופתאום בא עליהם עלילות שקרים מה שמעלילין עליהם עלילות שקר, ונלקח האיש מאשתו ומבניו ובנותיו ומבית אביו, ונשלף למקום אפל בין נחשים ועקרבים, והאמה הרשעה מעמיד עדות שקרים להעיד, ויושבי משפט מצוים לדון את היהודים בענויים קשים ומרים, ואשתו ובניו פשהן שומעין את הצער, אזי בוכים וצועקים אל ה' ואל הקהל, אולי יוכלו בהשתדלות לפטר את התפוסים, ובני ישראל, עם קדוש הם, זרע רחמנים - פושטין את מלבושיהם ונותנים מעות לפדות נפשות האביונים ממיתה קשה וחמורה, ולפעמים כל הון לא יועיל, וכל העם בוכים למשפחותם בשמעם משפט החמור והענויים הקשים, בשרפת גפרית ואש על לבם של קדושים, וקדם המיתה מענין אותן במסמרות תקועים תחת הצפרנים ומנעלים של ברזל. אוי! מי יוכל לספר גדל הענויים! ולפעמים חותכין הלשון מאחורי הצואר וחותכין הברית קדש בעודנו בחיים, ואחר כך חותכין הבטן ולוקחין הלב והכבד והראה, ואחר כך חותכין אותו לד' חלקים, ואף על פי כן הקדושים סובלין יסורים כאלו, ואף על פי כן אינם רוצים להמיר דתם. והקדוש ברוך הוא נוטל הצורה מן הקדושים ונותן בתוך הפורפירא שלו, כדי שינקם לעתיד נקמת דם עבדיו השפוף בחנם, שנוטלין האמות הנשמות מן הקדושים בעלילות שקרים.

ועל כל הצער הזה ידו כל הדוים, וכל בר ישראל מחיב לקבל עליו באהבה, באם שיזדמן לו, חס ושלום, סבה כזו, ועל צער כזה השכינה מיללת, וכל העולמות של מעלה מלאים בכיות ואנחות על נפשות הקדושים, שהן דגמת קרבן לה' וריח ניחוח, באשר שהן מיחדים את לבם לאביהם שבשמים ומוסרים עצמם על קדשת שמו הגדול ליחוד הקדוש ברוך הוא ושכינתיה.

ותדע, דאיתא בזוהר, פרשת בראשית (דף לח עמוד ב), כי בהיכל הרביעי משבצה היכלות דלמעלה, שם יושבין אבלי ציון וירושלים וכל ההרואים שמסרו נפשם על קדשת השם, ובהיכל השני יש מחיצה להקדוש ברוך הוא ולמשיח, ושם יש בכיה גדולה על חרבן בית המקדש וירושלים והריגת הצדיקים, ומשיח צדקנו נחית [פרוש: יורד] להיכל הרביעי, ושם

מתחיל להזכיר בפרוטרוט כל הקדושים שמסרו נפשם למות על קדשת השם, ומתחיל משיח לבכות בבכיה גדולה, ומתקבצין שם כל נשיאים מזרע בית דוד ואוחזין אותו ומנחמין אותו, והוא מתחיל לבכות עוד פעם שנית בקול גדול. 'וההוא קלא סליק למעלה למעלה ומתעכב שם עד ראש חדש, ואז נחית ההוא קלא, ונחתין עמיה כמה נהורין דמאירין לכל ההיכלות, והרבה מיני רפואות יורדים עם הקול להני קטולין ובני מרעין ומכאובין דסבלי יסורים. וכדין לביש משיח האי פורפירא, דחקיקין ורשימין תמן כל אלין קטולין, וסליק עם האי פורפירא למידן ית הרצחנים והגזלנים, וקדשא בריך הוא זמין למלבש ההוא לבושא דפורפירא לעתיד, דכתיב (תהלים קי ו): "ידין בגוים מלא גויות". עד די אתא ונחם לון ונחתין עמיה נהורין ועדונים, וכמה מלאכים ורתיכין עמיה, וכל מלאך עתיד ללבש כמו האי פורפירא, דאית בהון דיוקנא דהרוגין, ואחר כך הולך משיח עם רבי עקיבא וחבריו לאתר דאין עין יוכל לראות זולת אלהים, ותמן מראה לו הקדוש ברוך הוא גדל השכר של הקדושים שמסרו נפשם - ומשיח מקבל תנחומין. על כן ראוי לכל איש מזרע ישראל להתאונן ולבכות על גדל החרבן ועל גדל על הגלות.

המתאבל על חרבן בית המקדש יזכה לראות בנחמת ישראל

ד. ומה מאד יפה לכל איש להתאבל ולהתפלל על הארץ בעפר ואפר, ובפרט מיום י"ז בתמוז ואילך, שהן ימי האבלות, שצריכים אנו להתאבל ומפל שכן ביום של תשעה באב, שהוא יום מבוכה ויום צער. ובעוונותינו הרבים, ראיתי מכשול גדול ברב מדינות, שבאים אנשים לבית הכנסת, ולא די שאין אומרים קינות בככי ובקול מר, אלא עוסקים בשחוק וקלות ראש ושמיחים ושוחקים בפה מלא, כאלו הם שמחים בשמחת

כמו שכתוב: "ידין בגוים מלא גויות". עד שהמשיח בא ומנחם את נשמות ההרוגים, ויורדים עמו אורות ותענוגים, וכמה מלאכים ומרפבות עמו, וכל מלאך עתיד ללבש כמו הפגד הזה, שיש עליו צורות ההרוגים, ואחר כך הולך משיח עם רבי עקיבא וחבריו למקום שהעין אינה יכולה לראות רק הקדוש ברוך הוא, ושם מראה לו הקדוש ברוך הוא גדל השכר של הקדושים שמסרו נפשם - ומשיח מקבל תנחומים.

י. פרוש הזהר בלשון קדש: ואותו הקול עולה למעלה למעלה ומתעכב שם עד ראש חדש, ואז יורד הקול, ויורדים עמו כמה אורות שמאירים לכל ההיכלות, והרבה מיני רפואות יורדים עם הקול להרוגים על קדשת שמו יתברך ועל החולים ועל בעלי היסורים. אז לובש המשיח את הפגד, שחוקקים ורשומים עליו ההרוגים על קדשת השם, ועולה עם הפגד לדון את הרוצחים והגזלנים, והקדוש ברוך הוא עתיד ללבש הפגד לעתיד לבוא,

תורה, ואין זוכרים אחריתם שיהיה מרה, וענשם גדול, וכל אותן האנשים לא יזכו לראות בנחמות ישראל כשיבוא משיחנו. ועל הרבנים ופרנסי הדור ודיני ישראל מטל עליהם למחות בידי פושעי ישראל, השמחים אל גיל ביום צרה ומבוכה, וצריכין לקנס אותם בקנסות וראויין להחרים אותם. אבל מי שמתאבל תמיד על החרבן בית המקדש ואריכות הגלות ומצער עצמו בצערן של ישראל - יזכה לראות הנחמה בביאת משיחנו ולראות קנאת ה' צבאות ולשמח בבנין בית המקדש ובירושלים עיר הקדש, כמו שאמר הכתוב (ישעיה 60 י'): "שישו אתה מושב כל המתאבלים עליה", אמן, מורי ורבי מורנו הרב רבי יוסף ז"ל.

פרק י"א

חלק ההנהגה של תיקון חצות

תיקון חצות הוא מנהג לקום בחצות הלילה להתאבל על חורבן בית המקדש. השם ניתן לו על שם הזמן שיש לאמרו על פי ההלכה בחצות הלילה.

חז"ל אמרו שראוי לכל יהודי להיצר תמיד על חורבן בית המקדש אולם ישנה חובה מינימלית על כל אדם להזכיר החורבן בכל מיני מקומות על פי הפסוקים "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי", מכאן למדו למצא זמן מיוחד להזכיר החורבן דוגמת תיקון חצות, וכן חיוב בכל שמחה להזכיר חורבן ירושלים דוגמת ששוכרים כוס בחתונות. - זה לפי פשט הדברים, אך לפי סודם של דברים בוודאי בעת זו, זה הזמן להשתתף עם צער הקב"ה באותה עת ששואג על נווהו.

איתא בטור אורח חיים סימן א' ישכים קודם אור הבוקר לקום להתחנן לפני בוראו... וטוב למי שמקדים, שיכוין לשעות שמשנתות המשמרות, שהן בשליש הלילה, ולסוף שני שלישי הלילה, ולסוף הלילה, שבאלו הזמנים הקב"ה נזכר לחורבן הבית ופיזור ישראל בין אומות העולם, והתפילה שיתפלל אדם באותה שעה על החורבן והפיזור רצויה וקרובה להתקבל. ויפיל תחינתו לפני המקום, אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוין לבו בתחנוניו, כי טוב מעט בכוונה מהרבות בהם שלא

בכוונה. - תיקון חצות ניתן לעשותו יחיד, ללא מנין, בשעת חצות, מתיישבים על הארץ, (ופורסים בד או שמיכה לחצוץ בינו לרצפה) חולצים מנעלים, וקוראים מספר פרקי תהילים תפילות וקינוח: קודם אומרים את הוידוי לאחר מכן קוראים את מזמור קל"ז "על נהרות בבל" ומזמור ע"ט "מזמור לאסף" ואומרים את פרק ה' במגילת איכה, "זכור ה' מה היה לנו". אחרי כן אומרים קינות, עדה עדה כפי מנהגה, ולסיום אומרים את פסוק "התנערי מעפר קומי" וגו'. התיקון כולל את תיקון רחל שזה בכי וצער על החורבן ואת תיקון לאה - תהילים לשם בניית הבית.

רבי נחמן מברסלב חידש שדווקא ככל שהדורות נמוכים יותר (דורותנו אנו) כך ערך הקימה בחצות ותיקון חצות גדל, וגדול פעולו בשמים לעין ערוך, כי דוקא אדם השפל הוא זה שיכול להיכנס למקום הנמוך ולגאול משם את ניצוצי הקדושה.

פרק י"ב

סדר תיקון חצות מאדמו"ר הזקן

ואחר הרברים והאמת האלה, כל החיל אשר נגע יראת ה' בלבם, יסירו מסוה הבושה, ויתאספו אגודות אגודות, עשרה או פחות, או אפילו ביחידות, ויעשו כסדר תיקון חצות הנדפס בסידורים. והנה הגם שהזמן המובחר הוא בחצות האמיתי דוקא (דלא כמגן אברהם), אף על פי כן אין זה לעכב, אלא תחלת זמנה היא מתחלת האשמורה התיכונה, כמ"ש בזוהר פ' ויקהל, שהן שתי שעות לפני חצות האמיתי, בקיץ ובחורף, וסוף זמנה נמשך עד אור היום, למי שלא היה יכול להקדים, כמ"ש בפרי עץ חיים, ולשומעים יונעם, ותבא עליהם ברכת חז"ל, שכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה לעתיד, דכתיב: (ישעיה פרק 10 י-יא) "שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֲבֶיהָ שִׁישׁוּ אֶתָּה מְשׁוֹשׁ כָּל הַמְּתַאבְּלִים עָלֶיהָ. לְמַעַן תִּינָקוּ וּשְׂבַעְתֶּם מִשֵּׁךְ תִּנְחֲמֶיהָ לְמַעַן תִּמְצְאוּ וְהִתְעַנְּגֶתֶם מִזֵּי כְבוֹדָהּ", אמן כן יהי רצון.

וכה יעשה: ישב על הארץ אצל המזוזה שבפתח ורגליו יחפים ממנעל ויתן אפר מקלה על מצחו במקום הנחת תפילין ובשמו האפר יאמר: (ישעיה פרק 58 א) "לָשׁוּם לְאַבְלֵי צִיּוֹן לְתֵת לָהֶם פָּאֵר תַּחַת אֶפְרַשְׁמֵן שְׁשׁוֹן תַּחַת אֶבֶל מַעֲטָה תַּהֲלֶה תַּחַת רוּחַ כְּהֶה וְקָרָא לָהֶם אֵילֵי הַצֶּדֶק מִטַּע יִדְוֹד לְהִתְפָּאֵר".

פרק י"ג - הלכות תיקון חצות מהבן איש חי

בספר בן איש חי פרשת וישלח שנה ראשונה (אות ב-ד) וז"ל: הקם בחצות לילה ולמד תורה ולא היה יכול ללמוד עד אור הבוקר דמוכרח לישן, מכל מקום ישתדל לקום אחר שינתו, מעט קודם עמוד השחר לעסוק בתורה, כדי לחבר הלילה עם היום בעסק התורה, וכאשר מפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל בשער הכונות, שצריך האדם להיות ניעור בחצות לילה, ויקרא תיקון חצות ויעסוק בתורה, ואם אינו יכול להיות ניעור כל חצות אחרונה של הלילה, אין הכי נמי יחזור לקום כמו חצי שעה קודם עלות השחר לעסוק בתורה, וזה שנאמר "אעירה שחר" אני מעורר השחר, דהעיקר הוא שיהא נעור בעת עמוד השחר, וחבור זה של לילה ויום יזהר בו גם בערב בסוף היום עם הלילה בעסק התורה.

ירא שמים יהא זריז ונשכר, שיקדים לבדוק נקביו קודם עלות השחר, באופן שלא יחבר לילה ויום בהיותו בבית הכסא, וצריך שישים עין השגחתו בדבר זה להזהר בו, ומי שהוא ניעור כל הלילה שעשה תיקון כרת או ליל שבועות והושענא רבא, שכתבנו שיברך ברכות השחר אחר חצות לילה, ורק ברכת התורה יברך אחר עלות השחר, ואם הוא מסופק בעליית השחר שאינו יודע אם עלה או לאו, יזהר באותם רגעים שהוא מסתפק בהם, לומר בהם פיוטים שירות ותשבחות ולא יהיה יושב ושותק:

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית, הוא אחר י"ב שעות מחצות היום כשהחמה בראש כל אדם שאז הוא חצות היום בודאי, וכמ"ש רבינו הרש"ש ז"ל בנהר שלום, והנה נודע מ"ש הרב בית דוד ז"ל בסי' ל"ו, דהנץ החמה דארז"ל בכמה דברים של מצות ק"ש ותפלה אינו כשנראה לנו, זריחת חמה בארץ, אלא הוא שעה אחת קודם שתעלה השמש על הארץ ותראה לנו, והביא ראיות על זה יע"ש... אמנם עם כל זה בענין תיקון חצות אין הולכים כאשר תראה לנו זריחתה בארץ, והמדקדק על עצמו להיות ניעור בנקודת חצות, יזהר גם לפי סברת בית דוד ז"ל, וכן המדקדק בעונה אחר חצות, די לנו ללכת אחר סברת בית דוד ז"ל, ושמעתי שגם החסידים בעה"ק ירושלים תוב"ב אין הולכים בתיקון חצות אחר סברת בית דוד, אלא חושבין מזריחת השמש על הארץ, עכל"ק.

פרק יד

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום. ואומרים את סדר תיקון רחל, שתוכנו קינות וצער על חורבן ביהמ"ק. ויתן אל לבו הגלות, ובפרט גלות השכינה אשר היא שוכנת בעפר, וכמו שאמרה השכינה הקדושה למרן השו"ע: זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי, ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות וכו'. ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפיכם, בזכרכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר. ע"כ. ואמנם המנהג לומר תיקון חצות אחר חצות היום רק בבין המצרים, אבל בשאר ימות השנה לא נהגו לומר תיקון חצות אלא אחר חצות לילה. – לכתחלה טוב לומר תיקון לאה קודם עמוד השחר, ומכל מקום מותר לומר תיקון לאה גם אחר עמוד השחר, שאינם אלא מזמורים. אבל תיקון רחל אין לומר אחר שעלה עמוד

השחר. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן)

פרק טו

תיקון רחל ותיקון לאה

תיקון חצות נחלק לב' חלקים, הראשון נקרא תיקון רחל, והשני נקרא תיקון לאה. תיקון רחל מדבר על עניני החורבן, ותיקון לאה הוא בעיקר פרקי שבח בקשה והודאה להשי"ת. ברוב לילות השנה אומרים תיקון רחל, ולאחר מכן אומרים תיקון לאה. אולם יש זמנים שבהם אומרים רק תיקון לאה, ואין אומרים תיקון רחל, שאין להזכיר בהם צער [ועוד טעמים על פי הסוד]. ואלו הם הימים שאין אומרים בהם תיקון רחל: ראש חודש [ובער"ח אחר המולד, אף שמתוודים באותו יום], ומראש השנה עד שמיני עצרת, ימי החנוכה, ימי הפורים, כל חודש ניסן, וכל ימי העומר. [אף שמתוודים בימי העומר]. ויש זמנים שאין אומרים בהם לא תיקון רחל ולא תיקון לאה, ואלו הם: ליל שבת, ליל יום טוב, פסח, שבועות, סוכות, שמחת תורה, חול המועד פסח, לילי ראש השנה, לילי יום הכפורים. אבל בחול המועד סוכות אומרים תיקון לאה.

בליל תשעה באב אומרים בו רק תיקון רחל, ואין אומרים בו תיקון לאה, לפי שאסור לקרוא בתורה ביום זה. אבל תיקון רחל אומרים, מפני שעוסק בעניני החרבן. [ואמנם יש חיוב ללמוד תורה ביום תשעה באב, או בימי אבלות, ודלא כמי שאומר שאין חיוב ללמוד בימי האבל, או בתשעה באב, ורק אם ירצה ללמוד ילמד דברים הרעים, שמדברי הפוסקים משמע שגם בימים אלה יש חיוב ללמוד תורה] (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות
בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות, וכן
מנהגינו. אמנם אם אומרים את התיקון חצות סמוך לתפלת
מנחה, אין ראוי לומר וידוי קודם התיקון, אחר שאומרים וידוי במנחה.
וכן אם אומר את התיקון חצות סמוך לוידוי שאמר בקריאת שמע שעל
המטה, לא יאמר עוד הפעם וידוי. וכן בחודש אלול ובעשרת ימי תשובה
שאומרים בהם סליחות, ואומרים וידוי בתוך הסליחות, לא יאמרו הוידוי
קודם תיקון חצות. [כשאומרים התיקון חצות סמוך לסליחות]. (שו"ע
ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

אם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם
עמוד השחר

אם אפשר לו להשכים ולקום בחצות הלילה לעשות אז תיקון חצות,
מה טוב, כמו שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות" וגו'
(איכה ב יט) וכמו שהקב"ה מקונן בעת ההיא, שנאמר: "ה' ממרום
ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו" (ירמיהו כה ל),
ואומר: "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי
והגליתים לבין האומות" (ברכות ג א) ואם אי אפשר לו לקום בחצות,
יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר, וכמו שאמר דוד המלך
עליו השלום: "אעירה שחר" (תהלים מט קח ג) אני מעורר את השחר ואין
השחר מעורר אותי. וגם לאחר חצות הלילה יכול לעשות תיקון חצות.
ונהגו ישראל הקדושים תיכף לאחר תיקון חצות לומר פתח אליהו
הנביא זכור לטוב (שהוא מתיקוני זוהר), כי הזמן מסוגל לכך ושערי שמים
פתוחים (ועיין ספר סגולת פתח אליהו), ואחר כך יעסוק בתורה, איש איש כפי
יכולתו. במשניות ובזוהר ועל ידי זה זוכה לנשמה. (שו"ע ופוסקים - שו"ת
אשיב מבשן).

כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום

תנא רבי חייא: כל העוסק בתורה בלילה, שכינה כנגדו, שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות שפכי כמים לבך נכח פני ה'" (איכה ב יט). פירוש, שהשכינה היא אז כנגדך. ואמרו חז"ל (חגיגה דף יב ע"ב): אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר: "יוםם יצוה ה' חסדו", ומה טעם יומם יצוה ה' חסדו, משום "ובלילה שירה עמי", ואיכא דאמרי אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה בעולם הזה שהוא דומה ללילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד לעולם הבא שהוא דומה ליום שנאמר יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. (שור"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

פרק טז

ענין בין המצרים - לבכות בכייה ממש על חורבן הבית

כתב האר"י ז"ל ב"שער הכוונות" "ענין בין המצרים והם עשרים ואחת ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב. מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכייה ממש על חורבן הבית. וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד "כי ינטו צללי ערב" אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום, ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם. - וענין (תיקון חצות של) חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן, ומכל שכן בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכייה. ועליו נאמר (ישעיה סו י) "שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֻבֶיהָ, שִׁישׁוּ אֶתָּה מְשׁוֹשׁ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ", עכ"ל.

פרק יז

תיקון חצות מציל מאסונות ומשמד רח"ל

תיקון חצות של ח"ר יהודה פתיה ע"ה: מו"ר הרב שליט"א מספר שבתקופה שהגרמנים הארורים ניסו להיכנס לארץ ישראל דרך מצרים, כבר נודעו ברבים המעשים הנוראיים שלהם במחנות ההשמדה.

יצא פעם האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זצוק"ל לרחובות ירושלים בלילה, מרוב צער על הצרות התוכפות את עם ישראל. זימן לו הקב"ה לשמוע בכיות נוראות מבית הכנסת עזרא הסופר בירושלים. נכנס לשם וראה את חכם רבי יהודה פתיה זצוק"ל יושב על הרצפה בתיקון חצות ובוכה בדמעות שליש על חורבן הבית, על הריגת הצדיקים ועל גלות השכינה כמו שמתוקן בתיקון חצות. - התבונן האדמו"ר וראה שמתחת מקום מושבו של הרה"ג פתיה זצוק"ל הניחו תלמידיו שתי כוסות שיאספו את כל הדמעות שנוטפות מעיניו מרוב בכי נורא והיו הכוסות מלאות דמעות. עמד שם האדמו"ר זצוק"ל והשתומם כשעה חדא. אחר כך עמד ואמר, אילו היו בישראל עוד כמה צדיקים שבוכים כך על חורבן בית המקדש - לא הייתה יכולה להתרחש השואה באירופה. [בנוסף אחר אילו היו עושים כן התלמידי חכמים באירופא לא היתה קוראת השואה!].

אמר את התיקון על התכריכים והיו ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו

תיקון חצות של הרה"ג סלמאן מוצאפי זצוק"ל: חשיבות מיוחדת יש לאמירת תיקון חצות בימים אלו גם בלילה וגם ביום. בלילה גם תיקון רחל וגם תיקון לאה. וביום רק תיקון רחל. וחשוב מאוד לומר את התיקון בבכיה מעומק הלב, כשמבינים את עומק הצער של השכינה בחורבן הבית ובגלות - והיה חכם אחד. חסידא קדישא ופרישא. ח"ר יעקב מוצפי ע"ה שהיה צדיק וחסיד ולא היה עובר עליו לילה בלי תיקון חצות בבכי גדול בדמעות שליש. וכשהיה אומר את התיקון היה אומר אותו על התכריכים שקנה לעצמו לאחר מזה ועשרים, והיו התכריכים של הרב ז"ל ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו. - כשנפטר לבית עולמו באו אנשי החברה קדישא שלא הכירו את מעלתו וראו את התכריכים שלו ולא הבינו את מעלתם וערכם. אמרו לי: לא נקבור אותו עם התכריכים הללו שהם לא של פשתן. אמרתי להם: אפילו הם של כותנה הם חשובים ביותר, כי אין ערך למעלת הדמעות של הצדיק הגדול הזה. בכל אופן תבדקו אותם, בודאי הרב ז"ל לא היה מקמץ במצוות לקנות תכריכים שאינם מהודרים. שלחו אותם לבדיקה ומצאו שהם באמת של פשתן, רק שמרוב דמעות השתנה צבעם ונראו כמו סוג אחר של אריג. - אחרי שאנשי החברה קדישה טיפלו בו, התחילו לעכל לאט לאט את המשמעות של התכריכים הקדושים הללו שהם זלזלו בהם בתחילה. הם נפגשו עם הצער

והבכי של הצדיק המיוחד הזה על השכינה הקדושה, ונרעדו. כשסיימו את המלאכה נגש אלי ראש החברה קדישא ובידו מטר אחד של פשתן ממה שהכין הרב לעצמו שנשאר להם מיותר. הוא ביקש רשות לקחת אותו לעצמו להקבר בו אחרי מאה ועשרים, אמרתי לו: עם כל החשיבות, יש הלכה. על פי שולחן ערוך זה שייך לבן שלו שהוא היורש ולא לי. שאל אותו אם יתן לך. כמובן שהבן לא ויתר על דבר כל כך מיוחד של צדיק כל כך עליון.

פרק י"ח

כוח לומדי זוהר

צְרִיכִים לְדַעַת שְׁכָל דְּבָר טוֹב, וּבִפְרָט דְּבָר כָּזֶה שְׁכָל הָעוֹלָם וְכָל הַגְּאוּלָּה תְּלוּיָה בָּזֶה, יִשְׁנֶן הַרְבֵּה מְנִיעוֹת, אָבֵל עִם רָצוֹן חֶזֶק יְכוּלִים לַעֲבֹר עַל הַכֹּל, וְיְכוּלִים לְהִגִּיעַ לְכָל מֵה שְׁרוּצִים בְּאַמֶּת עִם סִייעָתָא דְשִׁמְיָא, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ "כִּד בְּעֵי בֵּר נִשׁ לְאַתְדַּכְיָא כְּמָה אֲנוּן דְּמִזְמָגִין לִיָּה", וְהַפְּרוּשׁ, כְּאֲשֶׁר בֶּן אָדָם רוּצָה לְהִטָּהֵר כְּמָה מְלָאכִים עוֹזְרִים לוֹ, שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹלַח לוֹ מְלָאכִים קְדוּשִׁים לְלוּוֹת אוֹתוֹ וּלְסִיעַ בְּעָדוֹ. – וְלוֹמְדֵי הַזוּהַר נִקְרָאִים מְזַכֵּי הַרְבֵּים הַכִּי גְדוּלִים בְּעוֹלָם שֶׁהֵם מְטַהֲרִים נִשְׁמָתָם וְנִשְׁמַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וּמַצִּילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּנוֹדָאֵי כַּחַם רַב וְעֶצוֹם וּבִרְכָּתָם עוֹשֶׂה פְּרוֹת וּתְפִלָּתָם נִשְׁמָעַת.

מִזִּירֵי וּרְבוּתֵי קָהֵל קְדוּשׁ! עַד מַתִּי תֵּהָא שְׂכִינְתָא בְּגִלוּתָא? הֵיאֵךְ לֹא נַחוּס עַל אֲבִינוֹ שְׁבַשְׁמִים? – מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ מִתְּגוֹלָל בִּיסוּרִים וּמִתְחַנֵּן אֲלֵינוּ, הוּא רוּצָה לְבוֹא, הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ רוּצָה לְגַאֲלָנוּ, וְכֹל זֶה תְּלוּי רַק בְּנוּ!!! – וּמָה הָעֵצָה? מִשֶּׁה רַבִּינוֹ אֲלִיָּהוּ הַנְּבִיא וְהַרְשֵׁב"י זִיע"א נִתְּנוּ לָנוּ עֵצָה טוֹבָה קְלָה וּמוֹעִילָה מֵה לַעֲשׂוֹת לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה, וְכִיצַד נִזְכֶּה שִׁיבּוֹא תִּכְיָךְ וּמִיד. – אַחִים יְקָרִים! כּוֹלָנוּ בִּיחַד יְכוּלִים לְהַבִּיא אוֹתוֹ, תִּכְיָךְ וּמִיד בַּעֲזֶרֶת הֵשֵׁם. א. בְּאַחַדוֹת וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל. ב. עֲלֵינוּ לְהַרְבוֹת מִלִּיוֹנֵי שְׁעוֹת תּוֹרָה. ג. וּלְזָכוֹת לְכָל זֶה, יְכוּלִים רַק בְּלִימוֹד זוּהַר הַקְדוּשׁ.

בְּשֵׁתִי שְׁעוֹת אֵלּוֹ נִבִּיא אֶת הַמְּשִׁיחַ!!!

רְבוּתֵי יֵשׁ לָנוּ כֹּאֵן ב"ה קִידוּשׁ הֵשֵׁם גְּדוּל וְנוֹרָא! כּוֹלֵם מִתְאַסְּפִים לְמַעַן הַרְבוֹת כְּבוֹד שְׁמִים!!! כֹּאֵשׁר כָּל אֶחָד בְּכָל הָעוֹלָם כּוֹלּוֹ יִתְרַמּוּ

להאברכים וכשיהיה לנו די כסף ניקח 50 אברכים ונעשה סיום מידי יום ביומו, בעזהי"ת עד שכל אחינו בני ישראל יהיה שותפים למעל הסיום הזוהר העולמי בציון הרשב"י הקדוש במירון עתה מובן איך בזיכוי הרבים לא יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את זכויותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאולה האחרונה תבוא רק בזכות ובכוח התורה הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה היחידה להינצל ממלחמת גוג ומגוג^{יא} היא, ללמוד תורת הסוד ולימוד הזוהר הקדוש בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

ביאת המשיח בזכות הזוהר בגימטריא (1434) כמנין לקראת בואו של משיח - [שזוהי ההכנה הטובה ביותר לבואו של המשיח - לימוד הזוהר].

פרק י"ט

פְּמָה גְדוֹל חֵיּוּב עַל תְּלִמִּיד חָכֵם לְלַמֵּד קַבָּלָה, כִּי גְדוֹל כְּחָה לְקָרֵב הַגָּאֹלָה

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוּ בְּשִׁבְחָהּ וְעֲרַפָּהּ שֶׁל תּוֹרַת הַנִּלְמָדָת בְּשִׁפְתוֹת עַל פְּנֵי זו הַנִּלְמָדָת בִּימֹת הַחֹל, כְּלִשׁוֹן הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ סוֹף פֶּרֶשֶׁת "שְׁלַח לך" - זָכָא חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אִינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשִׁבְתָּא מְשָׁאָר יוֹמִין".

מְרָנָא הֲרִי"ח הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חַי" פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנִיָּה, כְּתִב זֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתִבּוֹ הַמְקַבְּלִים ז"ל: דְּגְדוֹל פְּעַל הַנַּעֲשֶׂה מַעֲסֵק הַתּוֹרָה

למוד הזהר הקדוש צילא דמהימנותא פסקה: כתוב בתהלים (פרק ק"מ ח) "ה' אֵל-נִי עֲזָ וְשׁוֹעֲתִי סִפּוֹתַי לְרֹאשֵׁי בָּיּוֹם נָשָׁק". ובירושלמי (בבמות דף עח) אָמְרוּ: דְּכָר אַחֵר "בָּיּוֹם נָשָׁק" זֶה נָשָׁקוֹ שֶׁל גּוֹג. וְכִתְבוּ הַמְקַבְּלִים דְּהִסְכָּךְ שֶׁל הַסֵּפֶה בְּבַחֲיִנַת "בִּינָה", הַנִּקְרָאת אִם הַחוֹפֶפֶת עַל הַבָּנִים בְּצִלָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא, וְכִמּוֹ כֵּן הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ שְׁלֹמּוֹדוֹ בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, נִחָשֵׁב לְסִכָּךְ וְצִילָא דְּמַהֲיִמְנוּתָא, וּמִסְכָּךְ וּמִגֵּן בָּיּוֹם נָשָׁק, שְׁמַצִּיל מִמִּלְחָמַת גּוֹג וּמִגּוֹג (בְּדִי עֲרֻבוֹת).

יא. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא (1679) כמנין בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה' עליהם יומם], שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, נינצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק.

ביום שבת, אֶלֶף פַּעַמִּים יוֹתֵר מִן הַנַּעֲשֶׂה מַעֲסָק הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל.
 עַכְלָ"ק. וּבִאֲוֵרוֹ: עַל פִּי מֵאֲמַר חַז"ל, דִּיּוּמוֹ שֶׁל הַקָּבָ"ה אֶלֶף שָׁנִים,
 שְׁנֵאֲמַר כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֵיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל וְגו' – וְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הִיא מַעֲיֵן
 עוֹלָם הַבָּא – זֹאת אוֹמֶרֶת, כִּיּוֹמוֹ שֶׁל הַקָּבָ"ה. אִם כֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הַכֹּל
 בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁי"ת וַיִּתְעַלָּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פַּעֲלָה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת
 קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֶלֶף יְדוֹת, לְעֶרְךָ יְמֵי הַחוּל. (מִצָּא חֵן בַּמַּדְבָּר). – רַבְּנּוּ מְרַדְּכִי שְׂרַעֲבִי
 זִי"ע הַתְּבַטָּא פַּעַם בְּאַזְנֵי מְקַרְבִּי וְאָמַר: "שַׁעֲהָ שֶׁל לְמוֹד תּוֹרָה עַל דֶּרֶךְ הַפֶּשֶׁט
 בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שָׁוֶה לְלִמּוּד שָׁנָה שְׁלֹמָה בְּיוֹם חַל. וְשַׁעֲהָ אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֹהָר
 וְקַבָּלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד פֶּשֶׁט בְּיוֹם חַל. וּפֶסֶק הַגַּה"ק הַכֹּף
 הַחַיִּים (קנ"ה סק"ב), דְּלִמּוּד הַזֹּהָר יִחַשֵׁב לְלִמּוּד הַקָּבָלָה. – וּכְבָר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ
 מֵהָר"ש בּוֹזְגָלוֹ זִי"ע מֵאוֹר עֵינֵינוּ בַּעַל "הַפֶּסֶא מֶלֶךְ" דְּלִמּוּד הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ
 עוֹלָה שַׁעֲהָ אַחַת לְעֶרְךָ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד הַפֶּשֶׁט, וְהוּכָא פֶּסֶקוֹ בְּכֹף הַחַיִּים (סימן
 קנ"ה סק"ב), וז"ל: ה"כֶּסֶא מֶלֶךְ" (תְּקוּן מ"ג): כִּי לְמוֹד הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ בְּגִירָסָא
 בְּעִלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת, וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֶפְלוּ פְרוּשׁ מֵאֲמַר
 אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְּקוּן לְמַעֲלָה בְּשַׁעֲהָ אַחַת מֵה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפֶּשֶׁט שָׁנָה
 תְּמִימָה, וּמִבְטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא מְבַנֵּי הֵיכָלָא דְּמַלְכָּא, וַיְהִי מֵרֹאֵי
 פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשִׁבִים רִאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתִקּוּן ל' כָּתַב (הַפֶּסֶא מֶלֶךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה גְדוֹל חֵיּוּב עַל תְּלִמִּיד חָכָם
 לְלַמֵּד קַבָּלָה. וְעֲנָשָׁם כְּמָה גְדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קַבָּלָה וְגוֹרֵם אֶרֶךְ גְּלוּתָא
 כִּי הֵם מַעֲכִבִים הַגָּאֹלָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשַׁעֲהָ אַחַת בְּלִמּוּד הַקָּבָלָה
 מֵה שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בַּפֶּשֶׁטִּי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כַּחַה לְקָרֵב הַגָּאֹלָה.

הַעוֹלָה מְדַבְּרִי רַבּוּתֵינוּ הַפֶּסֶא מֶלֶךְ וְהַרִי"ח הַטּוֹב זִי"ע, דְּהַלּוּמֵד שַׁעֲהָ זֹהָר
 הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, כְּלֹמֵד אֶלֶף שָׁנָה פֶּשֶׁט בְּיוֹם חוּל. וּלְפִי זֶה,
 אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֹהָר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, הֲרִי שְׂזָכָה לְתַקֵּן כָּל
 הַשִּׁית אֶלְפִּין יְמֵי הַבְּרִיאָה. וּבִנְוֶסֶף עַל כֹּף חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בַּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים
 (שַׁעֲרֵי הַשְּׂמִיחָה) הַמְּבָאָר דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנַּעֲשֶׂה בְּשִׂמְחָה עֲרֹכּוּ כְּפּוֹל אֶלֶף, יוֹצֵא
 שְׁכָאֲשֶׁר יְהוּדִי לּוֹמֵד בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ וּבְשִׂמְחָה תּוֹרַת הַרְשָׁב"י – "הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ"
 עוֹלָה בְּשַׁעֲהָ אַחַת לְעֶרְךָ שֶׁל מִלְּיוֹן שָׁנָה (לְמוֹד פֶּשֶׁט בִּימֵי הַחוּל). וּבִיּוֹסְרוֹיִם כְּפּוֹל
 מֵאָה, סֵךְ הַכֹּל לִימּוּד זֹהָר הַקְדוּשׁ שַׁעֲהָ בְּשַׁבַּת שְׁוֹנָה מֵאָה מִלְּיוֹן שָׁנָה
 תּוֹרָה!!!!!! וְשָׁנִיָּה אַחַת כ־28.000 שָׁנָה תּוֹרָה. צֵא וַחֲשֵׁב כְּלִימּוּד הַזֹּהָר
 הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שָׁנִיָּה אֵתָּה מְשַׁמַּח אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקִיָּם אֶת הַפֶּסֶק
 "וַעֲתָה יִגְדֵּל נָא כ"ח ה'".

אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם

צא ולמד: שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קדש, יותר מאלף שנים פשוט ביום חל. "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון". - הבה ונתבונן: כאשר לומדים זהר הקדוש שש שעות בשבת קדש, מתקן את כל ששת אלפים השנים של העולם. אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם. - על ידי למוד שעה אחת זהר בשבת קדש אפשר להביא הגאולה שלמה: בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה". - וצריך באור, מה כונת הפסוק שהקטן יהיה לאלף, איך יכול להיות שכן אדם קטן יזכה להיות לאלף והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי ימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס' פסוק כב): "דזעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתנה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות (כי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי הפן איש חי והכסא מלך זי"ע בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה לאני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתאחד ונלמד וגם לגרס בזהר הקדוש, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כך נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפילו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום?

ועתה מתבאר: שעל ידי שילמד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קדש, שנחשב כפול אלה – וכך כל אחד יחשב לאלף.

פרק כ'

הרמח"ל ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר בלי הפסק

עוד מצאנו ענין למוד הזוהר הקדוש במשך שש שעות וסגלתו, (בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, כתב יד אחד מתלמידיו), וז"ל, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה. ועוד מצאנו ענין למוד שש שעות זוהר הקדוש (באגרת הרמח"ל): ... והגאון ר"י באסאן רבו של רבינו שאל את רבינו לבאר לו סוד הענין שיהיה כח כזה להסטרך אחרך נגד התורה, ורבינו השיב לו בבאור מספיק סוד כל הענין, וכן כותב לו רבינו, כי הוא ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר ותקונים וזהר חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים. ועוד הוסיפו בלמוד התמידי של הזוהר הקדוש ללמד כל היום כלו ועוד שש שעות בלילה, חוץ מן הלילות ממוצאי יום כפור וכו', וכן הוסיפו שלא לפסק מן הלמוד של הזוהר אפלו בזמן הלמוד הכללי של כבוד מורנו הרב רבי משה חיים (זללה"ה).

(יורים משה משפט הבה"ת אות יד)

פלאי פלאות: מפאן יכולים להבין את גדל הפח של יהודי פשוט הלוקח על עצמו ללמד זהר הקדוש בשבת קדש שש שעות, שבכך הוא מחזיק את כל הבריאה כלה, מיום בריאת העולם עד ביאת המשיח שיתגלה בב"א. מפאן יכולים להבין איזה כח גדול יש בזהר הקדוש שמתקן את כל העולם כלו. האם נוכל לשער גדל העצמה של למוד כזה? האם נוכל לאמדם את כחו הרב? האם נוכל לדמין מה קורה ברגיע בעת למוד הזהר הקדוש? הרי זה אש להבת שלהבת שמנקה ומזכך את האדם עם כל העולם כלו, ומביא אותו לדרגות עליונות וסיעתא דשמיא בכל. – ובגלל זה כתב החפץ חיים שעל למוד הזהר אין שום הגבלות.

כשמושיח יבוא, אברכי כולל חצות הרשב"י וכל התומכים בהם יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו

ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש,

וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

ורק אלו שלומדים זוהר הקדוש נקראו בשם חכם, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא מדבקותם בלימוד הזוהר הקדוש!!! וכתוב בספרים הקדושים שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם"י, וב"ה שראים היום שפשוטי העם סיימו כבר כמה פעמים את הזוהר הקדוש ולא הולכים לישון כל לילה לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות"י והישועות ניסים

זוהר, שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אל"ה ראשי תיבות: לימוד א'מרות ה' זוהר, הוא יזכה לויתבונו מלשון "יסובבנהו יבוננהו" כמו שביאר התרגום: "נטרינון כבבת עיניהון" מלשון שמירה, חסדי ה' שחסי ה' ישמרוהו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקיאח ההוא עינא דלא נאים כנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" (כדאיתא באידרא רבא ק"ט ע"ב). עיניו דרישא חנוך, משתננין משאר עינין, לית פסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. (תהלים קכ"א) וכתוב אשר עיניך (ירמיה לב) וכתוב פקוחות. ונתנא, כל מה דאיתי ברחמי, לית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שפן רישא חנוך, דלא בעא מידי (ס"א נטירא).

יג. כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" האל"ה ראשי תיבות: א'נו לומדי הזוהר הקדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע בלימוד הזוהר הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב"א.

יב. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה פלה, ונענש: כל התורה פלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה פלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות פאלו דוחה פלו. ומפל שפן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחקמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישכילו זאת, כי הלומד כל התורה פלה לא נקרא חכם רק למדו, כי אם הלומד כדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה פידוע, ואינו חפץ באו"ר התורה, כי או"ר גימטריה ר"ז, הינו ברזי התורה וסודותיה, שנהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה פאלו דוחה את האחדות פלו ומתחייב בנפשו, מה שאין פן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות פאלו תופס פלו כו'. (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כתנת פסים פרשת קדושים).

כתוב בתהילים (פרק ק"ז מ"ג) "מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'" יש לרמז מ"י בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתיקוני

ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י זי"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, אילו לא ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו תתגלה ותאיר לעולם התורה.

(זוהר פרשת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות", שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - ובוודאי כשמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים, לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תיקונו השלם. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

יד. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות בכל עניינו.